

Çöküşün çalan çanları emperyalist sermayeyi refleksif kimi adımlar atmaya götürdü ki bunlardan biri de Merkel ve Macron'un yaptığı gibi yüz milyarlarca euroluk tedbir paketleri açmaktır. Ayrıca IMF 1 trilyon dolarlık bir bütçeyle krizin yıkıcılığını hafifletme çabasındadır. Atılacak benzer adımların tamamı sermaye açısından olsa olsa günü kurtarmaktır. Bunun ayırımında olan burjuva ideologlar, "devletin geri dönüşü" demeye başlamış, kriz ve sonrasını yapılandırmak üzere seferber olmuşlardır.

Yeni Demokrasi

19 MART-2 NİSAN 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 57 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

S.4

"Krizin ve Virüsün Bedelini Biz İşçiler Ödemeyeceğiz!"

Çalışması zorunlu işkollarında tüm tedbirler en yüksek düzeyde alınmalı, işçilere koruyucu malzemeler sağlanmalı, işçilerin kullandığı ortak alanlar dezenfekte edilmeli, gerekli bilgilendirmeler yapılmalı, çalışma saatleri kısaltılarak revize edilmelidir. Çalışması zorunlu işkollarında okulların tatil edilmesiyle mağduriyet yaşayan çalışan anne ve babalara ücretli izinler sağlanmalıdır.

GÜNCEL

S.7

Ali Babacan'ın Partisi "DEVA" mı "Dejavu" mu?

Özcesi, AKP'nin faşist, gerici artıklarının liberalliği, "seküler"liği, demokrat ve laikliği tam bir sahtekarlık, kuzu postuna girmiş kurttur.. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt ulusuna, Alevilere, ezilen milliyet ve inançlara, kadına, gençliğe, ekolojiye dair pozitif anlamda sunacakları bir şeyleri yoktur. Her şey sermayenin azami kârının gerçekleşmesi ve onun mutlak iktidarının, onun çıkarlarının bekçisi faşist devletin bekasının sağlanmasıdır.

KORONAVİRÜS: EGEMENLER ÇÖKÜŞÜN ORTA YERİNDE

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kampanya vesilesiyle sorunlarımızı incelemeye seferber olalım!

15

GENÇLİK

kollektif gelişmenin anahtarı: özneleşme ve ilerleme!

18

DÜNYA

abd-hindistan yakınlaşmasının arka planı

Kadıköy'de 8 Mart: Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz!

İSTANBUL- 8 Mart Kadın Platformu'nun çağrısıyla binlerce kadın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla Kadıköy'deki Beşiktaş İskelesi önünde buluştu.

Yeni Demokrat Kadın (YDK), Kadın Savunma Ağı, Kaldıraç, Anarşist Kadınlar'ın da aralarında olduğu kadın örgütleri, Antikacılar Sokak ve Khalhedon Meydanı'ndan kortej oluşturarak alana yürüdü. "Dünya yerinden oynar, kadınlar özgür olsa", "Yaşasın kadın devrimimiz", "Kadın cinayetleri politiktir", "Yaşasın kadın dayanışması" sloganlarıyla yürüyen kadınlar, çevrede bulunan kitle tarafından da alkışlandı.

HDK, HDP, EMEP'li kadınlar ve çok sayıda yöre derneğinin de olduğu örgütler ise alanda toplandı. Alanı dolduran binlerce kadın, Rosalardan Claralara, kadın özgürlük mücadelesinin önderleri başta olmak üzere katledilen tüm kadınlar için saygı

duruşunda bulunuldu.

Ardından direnişlerde yer alan, tanınan kadınlar konuşmalar yaptı.

İlk olarak tecrit ve açlık grevlerine karşı direnişi büyüten Barış Annele-

ri'nden Bedia Özgökçe konuştu. Tutsak kadınları selamlayan Özgökçe, "Tüm tutsakların özgür olmasını istiyoruz. Biz herkes için barış istiyoruz, savaşlar bitsin diyoruz" dedi.

'KORKMUYORUZ SUSMUYORUZ İTAAT ETMİYORUZ'

Gezi davasında yargılanan Mimar Mücella Yapıcı ise şunları söyledi: "Devlet babadır, toprak anadır. Onun içindir toprağımıza, ağacımıza, mahallemize, ortak alanlarımıza önce biz sahip çıkarız. Biz hayatı yaratanlarız var edenleriz. Korkmuyoruz, susmuyoruz itaat etmiyoruz."

Genç kadınlar ise kampüslerden, sokaklara her alanda tacize tecavüze, şiddete karşı özgür ve eşit bir dünya için mücadele ettiklerini, edebileceklerini vurguladı.

8 Mart Kadın Platformu adına ise Türkçe, Kürtçe ve Arapça açıklama yapıldı. Açıklama sırasında alanda bulunan kadınlara değişik renklerde bezler dağıtıldı. Alanda bulunan kadınlar şiddete, tacize, tecavüze, katliamlara, emek sömürüsüne karşı bezlerini sallayarak "ayaktayız" diye haykırdı.

Kadınlar Ankara'da polis engeline rağmen sokaklardaydı

ANKARA- Ankara'da kadınlar Yeni Demokrat Kadın'ın da bileşeni olduğu Ankara Kadın Platformu'nun çağrısı ile Kolej Ted Üniversitesi önünde buluştu. Yürüyüş esnasında defalarca polis barikatıyla karşılaşan binlerce kadın sloganlarla yürüyüşlerini tamamlayarak Sakarya Caddesi'ni miting alanına çevirdi.

Sakarya caddesinde Ankara Kadın Platformu'nun "Emeğimiz, Kimliğimiz, Özgürlüğümüz, Hayatlarımız ve Barış için Tüm Dünyada Ayaktayız!"

şiarlı basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması Türkçe, Kürtçe ve Arapça okundu.

"Kadın direnişleri tüm dünyayı sarıyor. Dünyanın her yerinde kadınlar emeklerinin sömürülmesine, esnek-güvencesiz çalışma koşullarının dayatılmasına, ırkçılığa, şiddete ve kadın cinayetlerine, özgürlüklerini ellerinden almak isteyenlere karşı mücadele ediyor. Bizler de bu topraklarda yaşayan kadınlar olarak işte böylesine büyük bir direnişin parçası-

yız ve bugün her yerde sokaklardayız. Biz kadınlar hep birlikte emeğimiz, özgürlüğümüz ve hayatımız için ayaktayız!" şeklinde başlayan açıklama "Hakları için direnirken katledilen 129 kadın işçiden aldığımız mücadele meşalesiyle her 8 Mart'ta sokakları, meydanları isyanla doldu-

ruyoruz" ifadeleriyle devam etti.

Mersin ve Antakya'da 8 Mart coşkusu

MERSİN- Aralarında Yeni Demokrat Kadın ve YDG'li kadınların da olduğu Mersin Kadın Platformu 8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla eski Tevfik Sırrı Gür Stadyumu Meydanı'nda miting düzenledi.

Renkli görüntülerin yaşandığı miting alanında "Jin Jiyan Azadi", "Kadın yaşam özgürlük" sloganları yükseldi. Yürüyüş esnasında kadınlar, "Kadına şiddete sıfır tolerans", "Haklarımıza, hayatımıza sahip çıkı-

yoruz" dövizleri taşıyarak "Erkek vuruyor devlet koruyor", "Yaşasın kadın dayanışması" sloganları attı.

ANTAKYA- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle Antakya'da aralarında Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu, Kadınlar Birlikte Güçlü Platformu çatısı altında basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında;

8 Mart'ı özünden koparmaya çalışanlara inat devraldığımız mücadelemizin bu-

günden yarına taşınacağı vurgulandı. Bize baskı sömürü ve şiddet dışında bir şey vaat etmeyen kapitalist sisteme karşı tarihimizin verdiği güçle alanlarda olmaya devam edileceği vurgusu yapıldı.

Zılgıtlarla devam eden basın açıklaması sonrasında, serbest kürsüde yer alan Yeni Demokrat Kadın okurları, kapitalist sisteme karşı birleşilmedikçe, kadınların nihai kurtuluşunun sağlanamayacağına değindi.

KORONAVİRÜS: EGEMENLER ÇÖKÜŞÜN TAM ORTA YERİNDE

Koronavirüs hayatın akışını önemli ölçüde etkiledi, dünya bu evrensel salgın karşısında felç olmuş vaziyette. Öncelikle bu salgının, salgınla birlikte ortaya çıkan ölümcül sonuçların; ekonomik ve sosyal yıkımın, psiko-sosyal krizin nedeni olarak kapitalist emperyalizmi işaret etmeliyiz. Bu tespit bizim için "sıradan" gelse de işaret edilen gerçekliğin nasıl bir gayretle üstünün örtüldüğü, gizlendiği veya çarpıtıldığı görülmeli ve bu gerçeğin propagandasına daha bir ağırlık verilmelidir. Kapitalizmin emperyalizm aşamasına yükselmesi, sermayenin temerküzü ve merkezleşmesi eğiliminin bir sonucuydu. Bu kriz ve iflaslarla birlikte işleyen, sermayenin seleksiyonu biçiminde gerçekleşen ve tekelleşmeye çıkan bir süreç demektir. Kapitalizm toplumsal gereksinimleri karşılama değil, artı-değer üretimine bağlı bir toplumsal sistem olduğu için rekabet ve aşırı üretimle içiçe ilerler. Üretim doğada mevcut halde bulunan maddelerin işgücüsüyle dönüşüme uğratılmasına dayanır, art-değerin kamçılacağı bir toplumsal üretim, doğanın ve onu dönüştüren emekçinin yıkımını had safhaya çıkarır.

Bu üretim döngüsü kapitalist emperyalizmin varoluşsal bir gerçekliğidir. Onun dayandığı sermaye birikim sistemi bir zorunluluk olarak her gün, her saat, her dakika doğayı ve emekçiyi yıkıma uğratarak sürdürülebilir olduğu için, koronavirüs gibi pandemik sorunlarla yüzleşiyor dünya.

Bu pandemik sorun yani koronavirüs karlılık rasyonalitesiyle hareket ederken kapitalizmin ortaya çıkardığı ekolojik krizin bir eseridir. Yabanıl hayvanların taşıdığı bir virüsün insana ulaşmasıyla bu hastalıkla tanışmış bulunuyoruz. Bu virüsün, Çin'de deniz ürünlerinin satıldığı bir pazarda yılandan insana geçtiği (bir başka iddia ise yarasadan bulaştığı) yönündedir. Ekosistemlerin bozulduğu, yıkıldığı ve yabanıl hayatın önemli ölçüde deforme olduğu koşulların ürünüdür bu evrensel salgın. Virüsü insan dışındaki canlıların taşıyor olması emperyalist sermayeyi aklama, bu gerçeği gizleme çabasına dönüşmektedir. Ekosistemin bozulma ve bir ekolojik krize evrilme nedeni, kapitalizme özgü gelişmelerdir. Çin'de yüz milyonlarca insan karantina altı-

na alındıktan sonra çekilen uydu fotoğrafları hava kirliliğinin ciddi biçimde azaldığını gösteriyor. Aynı tablo İtalya için de geçerli; hava kirliliği yüzde 25 oranında azalmış, Venedik'te kanallarda ki su berraklaşmıştır.

Macron, Merkel gibi sermayenin sözcüleri milyarlarca euro ayırdıklarını, koronavirüs belasını defedeceklerini söylüyor. Bunlar ve diğer tüm burjuva sözcü ve ideologlar ekolojik krizle ilgili tek bir anlamlı cümle kurmadıkları gibi, virüsle ekolojik kriz arasında bir bağlantı yokmuş gibi davranmaktadırlar. Koronavirüs ekolojik kriz (veya iklim krizi) içerisinde bir sorun

olmasına rağmen, egemenlerin sorununu esasını gündemleştirmemesi, daha vahim ve daha ölümcül olmasına rağmen bu gerçekten kaçmaları sınıf çıkarlarıyla, dahası sistemin varlığıyla ilgilidir. Ormanların yakılması; dağların ve tepelerin oyulup toprağın, taşın aktarılması; yeraltının delik deşik edilmesi; fosil yakıt üretiminin sürdürülmesi; tarımsal üretimde her türlü kimyasal ilaçların kullanılması, kıyıların, ormanların yağmalanarak yapılaşmaya gidilmesi vs. son mu bulacak? Hayır, sermaye düzeni doğa ve emekçiler yıkıma uğratılması üzerine kuruludur.

AYNI GEMİDEYİZ VE AYNI YALANLAR

Patronlar, sermaye düzeninin bekçileri ve sözcüleri özel doktorları ve "felaket sığınakları" ile böylesi sorunlara karşı hazırlıklıdır. Buna rağmen dayanışmadan dem vuruyorlar, sözcüleri aracılığıyla virüsün herkes için eşit davrandığı, eşit düzeyde tehdit oluşturduğu yalanını propaganda ediyorlar.

Öncesinde olduğu gibi koronavirüsten ve koronali günlerden ezenle ve ezilenin payına düşen eşit değildir. İşçiler ve diğer emekçiler sermaye için üretmeye devam ediyorlar. Aksi durumlar da ise sağlığıyla geçimi arasında tercih yapmak durumundadır. Renault'un üretim tesislerindeki işçilerin iş bırakma eylemi tam da bunun içindir: Sağlığımız için gerekli duyarlılık gösterilsin, ücretli izin verilsin ya da uygun koşullar hazırlansın, diyorlar.

Bir Fransız gazetesi "Zenginler kendilerini kalelerine hapseder, yarı-zenginler yazlık evlerine kapanmaya ça-

mamında bir çöküşe dönüşmüştür. Neoliberalizm emperyalist sermayeyi krizden kurtaramamıştı, daha büyük krizler ise eli kulağında; bu kriz o kriz mi, bilinmez fakat egemenler çöküşün tam orta yerinde durduklarını görüyorlar.

Çöküşün çalan çanları emperyalist sermayeyi reflektif kimi adımlar atmaya götürdü ki bunlardan biri de Merkel ve Macron'un yaptığı gibi yüz milyarlarca euroluk tedbir paketleri açmaktır. Ayrıca IMF 1 trilyon dolarlık bir bütçeyle krizin yıkıcılığını hafifletme çabasıdadır. Atılacak benzer adımların tamamı sermaye açısından olsa olsa günü kurtarmaktır. Bunun ayırımında olan burjuva ideologlar, "devletin geri dönüşü" demeye başlamış, kriz ve sonrasını yapılandırmak üzere seferber olmuşlardır.

Koronavirüsle birlikte öngörülmesi zor bir sürece girilmiş olsa da bugün dünyada esas akım devrimdir ve devrimci durum dünya çapında gelişme eğilimindedir. İçinde bulunduğumuz koşullar gerçeklerin kitlelere taşınması, kitlelerdeki kendiliğinden bilincin sınıf çıkarlarına uygun biçimde geliştirilmesi için çokça imkan sunmaktadır. Virüs bir tehdit silahı haline getirilerek devlete olan ihtiyaç kitlelerin talebine dönüştürülmek ve buradan daha güçlü bir rıza oluşturulmak isteniyor. Emperyalist, kapitalist ülkelerin hakim sınıfları bu hedeflerini belli ölçülerde gerçekleştirebilir, yüz milyarlarca euroluk karantina paketleri, kriz destek açıklamaları bu hedeflerine katkı sunar, fakat bizim ki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler de hakim sınıfların söz konusu süreci emperyalist efendilerinin yönettiği gibi yönetmesi olası değil.

Emperyalist zincir zayıf halkalarından kopacak, bu dün olduğu gibi bugün de geçerli bir yasadır. Yakın-orta ve uzak Asya ile Latin Amerika devrimin fırtına merkezleri olma özelliğini sürdürüyor. Her gelişme devrim ocağına taşıyacağımız birer imkandır. Koronavirüs karşısında yaşamsal kaygılar duyar ve çaresiz biçimde devletin eline bakan halkımızı faşist Türk hakim sınıflarının karşısına çıkartmak için aralıksız biçimde çalışmalarımızı sürdürüelim. Kawa'nın cüret ve kararlılığıyla, Newroz ruhuyla seferber olalım.

lışır; geriye kalanlar ise ev ile market arasında gidip gelirken ihtiyacı olan malzemeleri başkasından önce alsın diye birbiriyle boğuşurlar vs." diyor. Tasvir çarpıcı, benzer görüntüler emekçi kesimlerin "kabalıklarına" dönük vurgularla fazlasıyla yayınlanıyor.

EMPERYALİZMİN KRİZİ TAŞTI

Emperyalist sermaye 2008 krizini atlatamamış, farklı (siyasal, sosyal, ekolojik vb.) krizlerle birlikte çoklu bir kriz biçiminde bugüne gelmiştir. Sermaye şimdi gerçeğin çölünde; borsalar çöküyor, sanayi üretimi ciddi biçimde düşmüş bulunuyor, iflaslar daha da yaygınlaşmış olarak sermayenin kapısını çalıyor. Amerikan ekonomisi hakkında methiyeler dizmeyi iş edinmiş Trump, resesyona giriyoruz, diyor.

Emperyalist sermayenin krizinin asıl nedeni aşırı üretim ve bununla birlikte kitlelerin yoksulluğuydu. Koronavirüsle birlikte oluşan yeni durum tüketim sorunu odaklı krize, üretimi, sermaye piyasalarını ve finansal dünyayı ekleyerek sermaye sisteminin ta-

"Krizin ve Virüsün Bedelini Biz İşçiler Ödemeyeceğiz!"

Dünya genelinde yaygınlaşan koronavirüs salgını Türkiye'de de kendini göstermeye başladı. Kapitalist-emperyalist sistemin krizi, yine bu sistemin sonucu olarak ortaya çıkan koronavirüs salgınıyla birleşerek kitlesel bir biçimde işçi sınıfı ve halk sağlığını tehdit eder boyuta gelmiştir. Hastanelerin ve sağlık kuruluşlarının sermayenin çıkarları doğrultusunda özelleştirilmesi ve insan sağlığının 'piyasaya' teslim edilmesi, işçi sınıfı ve halkın yeterli sağlık hizmetlerine erişimini de ortadan kaldırmıştır. Parası olmayanın sağlık hizmetinden yararlanmadığı ya da nitelikli bir tedavi göremediği koşullarda salgının sınıfsal niteliği de ortadadır. Kimi devlet yöneticileri ve ünlülerin salgına yakalanması üzerine virüsün sistemle bağlantısını ve en başta yoksulları tehdit eden niteliği gizlenmeye çalışılmaktadır. Devletlerin şirketleri kurtarmak için harcadığı çabalar ile çöken sağlık sistemlerini karşılaştırmak bile sermayedarların ve devletlerin önceliklerini anlamak için yeterlidir.

Ülkemizde sağlık sistemini teşhir edenlere, yeterli tedbirlerin alınmadığını ve koronavirüse dair gerçek bilgilerin gizlendiğini söyleyenlere gözaltı operasyonları yapıldı. Zayıf ekonomiye sahip sömürge ülke egemenleri gerçekleri zorbalıkla, tehditle, operasyonlarla, korku yaratarak bastırmaya çalışmaktadır. Hükümetin inandırıcı olmadığı, gerçekleri açıklamadığı, gerekli tedbirleri almadığı hastanelerden gelen bilgilerden ve Umre'den dönenlere yönelik tedbirsiz yaklaşımlarından görülmektedir. Her anlamda esnek, kuralsız, sağlıksız, güvencesiz çalışma ve yaşam koşullarını işçi sınıfı ve halka dayatanlar, salgın tehdidi karşısında da gerçekleri yansıtmayarak işçi ve halk sağlığını hiçe saymaktadırlar.

Hükümet 81 ilde çeşitli işletme ve mekânların faaliyetlerini geçici bir süreliğine durdurduğunu açıklamıştır. Hapishanedeki tutuklu ve hükümlülerin ziyaretlerinin kaldırılması, tutuksuz sanıkların davalarının belirsiz süreyle ertelenmesi, camilerde toplu namazların kaldırılması alınan

diğer "tedbirler" arasındadır. Ancak fabrikalarda çalışan işçiler için hiçbir açıklama yapılmamıştır. "Kalabalıktan uzak durun" çağrıları üretim alanları dışında geçerlidir. Çünkü biz işçiler zaten daha fazla kâr uğruna güvencesiz, sağlıksız koşullarda çalışıyor, her gün iş cinayetlerinde yaşamımızı yitiriyoruz. Kimi işçiler ekonomik krizin açlığa mahkûm etmesiyle "işsizim, çocuklarım aç" diyerek kendini ateşe vererek intihar ediyor. Bizler bugün salgın hastalığın yaygınlaşma-

sıyla sermayenin sömürü ve kârının devam etmesi uğruna bir kez daha hastalık ve ölüme terk ediliyoruz.

Tekstil, metal, kimya, lastik fabrikalarında, madenlerde, şantiyelerde çalışma koşullarının yarattığı kirli ortamlarda burun buruna çalışıyoruz. Hâlihazırda birçok toz ve kimyasal maddeye maruz kalan işçilerin salgın koşullarında temiz bir ortam içerisinde çalışması gerçekçi değildir. AVM'ler başta olmak üzere insan yoğunluğunun fazla olduğu yerlerde işçiler yüzlerce kişiyle temas halinde bulunmakta, sağlık ve yaşamları riske atılmaktadır. Yoğun risk içerisinde bulunan sağlık emekçilerinin çalışma koşulları ise hem işçilerin hem de halkın sağlığının hiçe sayıldığını açık bir biçimde göstermektedir.

Patronlar, tedbir almak bir yana dursun krizi fırsata çevirmeyi kendine kâr sayarak yurtdışından gelen ve koronavirüs şüphesiyle 14 gün evde kalması gereken işçilerin evde kaldıkları süreyi yıllık izinden kesmeye girişmiştir. Bu durum salgın koşullarında işçilerin yıllık iznine bile göz diken patronların salgının daha da yayılması durumunda göstereceği tepkiye ayna tutmaktadır. Bu nedenle koronavirüs tehdidi altında bulunan tüm işkollarındaki işçiler ücretli

yükseltmeli, krizin ve virüsün bedelinin işçi sınıfına ve halka ödetilmek istenmesine karşı sesini yükseltmelidir. Koronavirüs nedeniyle ölümler her geçen gün artarken işçi sağlığı ve iş güvenliği için üretimi durdurarak ve yavaşlatarak mücadeleyi yükselten İtalyan ve İspanyol işçiler ülkemiz işçi sınıfına da örnek teşkil etmektedir. Biz işçiler durumu kavramalı, üretimden gelen gücümüzü kullanmaktan geri durmamalıyız. Bizi işsizlik ve açlıkla terbiye edebileceklerini sanan patronlara ve patronların koruyucusu devlete, üreten ve yaratan gerçek gücün biz olduğumuzu göstermeliyiz. Emegimizi, sağlığımızı, yaşamımızı hiçe sayarak kendi ekonomilerini ve kârlarını sürdürmeye çalışan asalak sınıflara karşı tutumumuz da sınıfsal olmalıdır. Ya biz duruma müdahale edecek, emeğimiz ve yaşamımız için üretimden gelen gücümüzü kullanacağız ya da krizin ve virüsün bedeli ağır bir biçimde bize ödettirilecek.

Bu noktada sendikaları da zorlamak, sendika bürokratlarının umursamaz ve uyuşuk tutumuna karşı mücadeleyi yükseltmek gerekmektedir. Bu virüs salgınıyla bir kez daha açığa çıkmıştır ki iki farklı sınıf çıkarı mevcuttur. Kriz de virüs de sınıfsaldır. Ya patronlar ya işçiler kazanacaktır. Bu mücadelede, işçilere sömürü, hastalık ve ölümden başka bir şey sunmayan patronlar ve onların devletine karşı olduğu gibi işçi çıkarlarını savunmayan patron ve devlet işbirlikçisi sendika bürokratlarına da karşıdır.

Bilmeliyiz ki işçi sınıfına, elde ettiği haklar altın tepside sunulmamıştır, sunulmayacaktır da... Bugün virüs karşısında işçilerin talepleri de kendiliğinden gerçekleşmeyecektir. İşçi sınıfı haklarını, daha iyi çalışma ve yaşam koşullarını geçmişte olduğu gibi işi ve yaşamı pahasına direnenek kazanacaktır. Krizin ve virüsün bedelini biz işçiler ödemeyeceğiz.

-Patronların Kâr Hırsına Teslim Olmayacağız!

-Sağlık Hakkımız, Grev Silahımız!

-Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

izne çıkarılmalıdır. Çalışması zorunlu işkollarında tüm tedbirler en yüksek düzeyde alınmalı, işçilere koruyucu malzemeler sağlanmalı, işçilerin kullandığı ortak alanlar dezenfekte edilmeli, gerekli bilgilendirmeler yapılmalı, çalışma saatleri kısaltılarak revize edilmelidir. Çalışması zorunlu işkollarında okulların tatil edilmesiyle mağduriyet yaşayan çalışan anne ve babalara ücretli izinler sağlanmalıdır. Bu süreçte asgari ücretin açlık sınırı altında olması da göz önünde bulundurulur tüm işçilerin barınma, beslenme, ısınma, sağlık başta olmak üzere tüm temel ihtiyaçları ücretsiz karşılanmalıdır.

Bu taleplerin karşılanması için tüm devrimci-demokratik kesimler ve özelde ilerici sendikalar mücadeleyi

AVM'lerin koronavirüs "tedbiri": Çalışma saatleri düşürülsün, işçiler "yıllık izne ayrılınsın"

HABER MERKEZİ- AYD Başkanı Hüseyin Altaş, AVM'lerde çalışma saatlerinin düşürülmesi kararını aldıklarını duyurdu. Karara göre işgücü kaybının çalışanların yıllık izninden düşürülmesi planlanıyor.

Alışveriş Merkezleri ve Yatırımcıları Derneği'nden (AYD) yapılan açıklamada, koronavirüs (Covid-19) salgınına ilişkin AVM'leri kapatmadan çalışma saatleri düşürülmesi öngörüldü.

Çalışma saatlerinin düşürülmesin-

den dolayı işçilerin, yıllık izinlerini kullanmaya zorlanması planlanıyor.

AVM'ler daha önce 10:00 -22:00 saatleri arasında açıldı.

YILLIK İZINLERDEN DÜŞÜRÜLSÜN!

Altaş'ın değerlendirmeleri şu şekilde:

"AVM'lerimize kiracılarımızla da görüşerek öğlen 12.00 ila akşam 20.00 saatleri arasında geçerli olacak esnek çalışma saati uygulaması için tavsiye kararı alınmıştır. Ancak bu tavsiye kararının istihdamı olumsuz etkileme-

mesi için yıllık izinler kullanılarak bu uygulamanın yapılması önerilmiştir. Bu sayede AVM'lerdeki çalışanlarımız için de birbiriyle temas etmeyen ayrı gruplar oluşturularak; hizmetin hem hijyenik hem de kesintisiz devam etmesini sağlayacağız. Bu uygulama ile AVM çalışanlarımızın sağlı-

ğını korumayı hedefliyoruz."

Ford Otosan fabrikası üretime ara verdi

HABER MERKEZİ- Koronavirüs salgını başta AB'li emperyalist ülkeler olmak üzere, emperyalist-kapitalist sistemin krizini derinleştirirken sermaye de çareyi üretime ara vermekte buluyor. Geçtiğimiz günlerde açıklama yaparak "ticaret durma noktasına geldi" diyen Ford Otosan Genel Müdürü'nün ardından bugün yapılan açıklama ile Ford fabrikası üretime ara verdi.

Ford Otosan yurtdışındaki üretim tesislerinde oluşan kesintiler nedeniyle üretim takviminde değişiklik ihtiyacı doğduğunu; bu kapsamda

30 Mart-4 Nisan tarihleri arasında Kocaeli Gölcük fabrikasında üretime ara vereceğini duyurdu.

Ford Otosan'ın KAP'a yaptığı açıklama şöyle:

"Yurtdışındaki üretim tesislerinde oluşan kesintiler nedeniyle üretim takvimimizde değişiklik yapılması gereksinimi doğmuştur. Bu kapsamda

30.03.2020 – 04.04.2020 tarihleri arasında Kocaeli Gölcük Fabrikamızda üretime ara verilecektir."

Bakanlığın "14 gün kuralı" yıllık izinden düşülüyor

HABER MERKEZİ- Sağlık Bakanlığı yurt dışından dönenler için "14 gün kuralı" olarak ifade ettiği 14 gün boyunca evden çıkılmaması gerektiğini duyurmuştu. Yurt dışından dönenler ise bu kuralın senelik izinlerinden düşüğünü söyledi.

Patronlar, 14 günlük kâr düşüşünü önlemek için çareyi çalışanlarını yıllık izine çıkarmakta buldu. Sosyal medyada bazı kullanıcılar çalıştıkları şirketlerin kendilerini zorunlu olarak yıllık izne çıkardığını duyurdu. Bu durum koronavirüs sal-

gını Türkiye'de görülmeden önce yaşandı.

İstanbul Bilgi Üniversitesi'nden Prof.

Dr. Turgut Tarhanlı sosyal medya hesabından bu durumun insan haklarıyla bağdaşmadığını vurguladı. Tarhanlı şunları ifade etti:

"Bazı şirketler yurtdışından dönen çalışanlarını 14 gün izinli say-

maya başladı. Ama bu izin çalışanın yıllık izin hakkından düşülüyor. Bu öngörülemeyen zorunlu izin durumunu, şirket maliyetini indirmek için kullanmak insan haklarıyla bağdaşmaz.

İtalya'da işçiler virüse karşı greve çıktı

HABER MERKEZİ- İtalya'da yeni koronavirüs (Covid-19) nedeniyle ölenlerin sayısı her geçen gün artarken, ülkenin kuzeyindeki büyük sanayi bölgelerindeki birçok fabrikada işçiler işçi sağlığı ve güvenliği istemiyle greve ve iş yavaşlatmaya gitti.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin (İSİG) paylaştığı bilgilere göre, pek çok kentte işçiler taleplerini dile getirerek daha çok önlem alınmasını istedi.

Dile getirilen talepler ve şikayetlerin bazıları şöyle:

- Marghera'da Fincantieri Tersanesi'nde grev var. İşçiler, "Herkes birbirinden 1 metre mesafeyle duracak diye yasa çıkartıp, burada bizi burun buruna çalışmaya zorluyorlar. Hiç bir alet, makine dezenfekte edilmiyor. Virüs salgın bir hastalık, biz kendimizi güvende hissetmiyoruz" diyor.

- Brescia sanayi bölgesindeki çoğu fabrika da grevde. Bir işçi, "Biz mezahada et değiliz. 15 günlük önlemler neden burada uygulanmıyor?" diye soruyor.

- PSA Genova Terminali işçileri de 11

Mart'tan itibaren grevde. İşçiler, iş aletleri dezenfekte edilmeden çalışmayacaklarını ilan etti.

- Termoli'deki Fiat otomobil fabrikasında 4 günlük grev var: "Hükümet fabrikaları tatil etmedi, bir yandan 'evinizde kalın' diye talimatlar çıkartıp diğer yandan fabrikadaki montaj hattı işçi-

lerini bile çalıştırıyorlar, biz işçilerin ve ailelerimizin sağlığını ve yaşamını riske ediyorlar"

Ölüm orucundaki Grup Yorum üyelerinin evine polis baskını, zorla müdahale tehdidi

HABER MERKEZİ- Helin Bölek ve İbrahim Gökçek'in Grup Yorum'a yönelik baskı ve saldırılara karşı ve Mustafa Koçak'ın adil yargılanma talebiyle yaptığı ölüm orucu eylemi kritik aşamaya girdi. Bu süreçte polis tarafından kaldıkları direniş evi basıldı. Baskında ev dağıtılırken Gökçek ve Bölek Ümraniye Devlet Hastanesi'ne götürüldü.

Grup Yorum tarafından "Şu an Helin ve İbrahim'in

kaldığı Armutlu'daki direniş evi basılmıştır. Direnişçilerimizin kılına gelecek en ufak bir zarardan AKP iktidarı ve onun eli kanlı polisleri sorumludur" açıklaması paylaşıldı.

Ölüm orucundaki Grup Yorum üyeleri İbrahim Gökçek ve Helin Bölek, 11 Mart günü zorla tıbbi müdahale edilmek üzere götürüldükleri Ümraniye Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nden 16 Mart'ta çıkarıldı. Sulh Ceza Mah-

kemesi Grup Yorum üyeleri için "zorla yatış" kararı vermişti, avukatların itirazı üzerine bu karar kaldırıldı.

'Grup Yorum'un ve Mustafa Koçak'ın talepleri kabul edilsin'

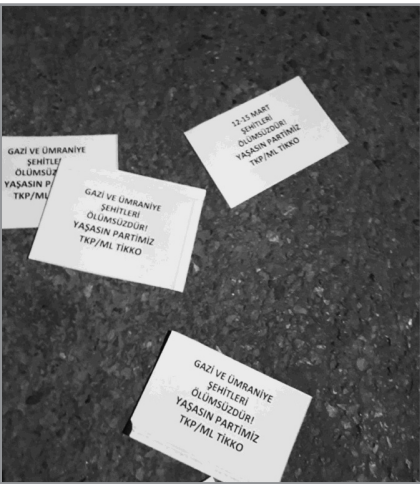
ANKARA- Zorla müdahale tehdidiyle hastanede tutulan ölüm orucundaki Grup Yorum üyesi Helin Bölek, İbrahim Gökçek ve zorla müdahale edilen Mustafa Koçak için bugün Ankara'da yapılan basın açıklamasında "Grup Yorum'un talepleri taleplerimizdir! Zorla müdahale işkencedir" dendi.

Partizan, ESP, İHD, DAD, Devrimci Parti, PSKAD, KKP, Kaldıraç, Aka-Der, Alınteri, Yeşil Sol Parti ve Devrimci 78'ler Federasyonu'nun imzacısı olduğu basın açıklaması bugün İHD Genel Merkezi'nde ATO'dan Dr. Benan Koyuncu'un, İHD Eş Genel Başkanı Öztürk Türkoğlu'nun ve ÇHD Ankara Şube Sekreteri Evin Konuk'un da katılımıyla gerçekleştirildi. Açıklamayı tüm kurumlar adına İHD Ankara İl Eşbaşkanı Fatma Kanat okudu. "Bölek ve Gökçek'in son derece

demokratik ve bir o kadar da anlaşılır taleplerini anında karşılayabilecek siyasi iktidar, bunu yapmak yerine sorunu bir irade savaşına dönüştürme ısrarını sürdürdü, sürdürüyor" şeklinde başlayan basın açıklaması zorla müdahale sürecinin aktarılmasıyla devam etti. Açıklamanın devamında "Siyasi iktidarın istediği anda yerine getirebilecekleri bu talepler karşısında çözümü değil, şiddetine çözümsüzlüğü tırmandırmayı tercih etmesi nasıl bir düşmanlık ve kinle hareket edildiğinin açık ifadesidir" denildi.

TKP/ML militanları: 'Katliamın hesabını soracağız'

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML) militanları 12-15 Mart Katliamı'nın yıl dönümünde Gülsuyu Mahallesi'nde kuşlama çalışması yaptı.

12-15 Mart katliamının yıldönümünde TKP/ML militanları, Gazi ve 1 Mayıs mahallerinde, kurulduğu ilk andan beri devrimci ve yurtseverlerin emeğinin olduğunu belirterek gerçekleştirilen katliamların hesabını soracaklarını belirttiler.

Gazi Katliamı 25. yılında anıldı

HABER MERKEZİ- Katliamın 25. yılında Gazi Mahallesi'nde yürüyen yüzlerce kişi Gazi şehitlerini andı. Gazi Cemevi'nin önünde toplanan kitle

"Gazi'den Ümraniye'ye adalet istiyoruz" pankartını açarak mezarlığa yürüdü.

Alevilerin yoğunlukta olduğu İstanbul'un Gazi Mahallesi'nde 12 Mart 1995'te çıkıp, Ümraniye'ye yayılan olaylarda hayatını kaybeden 22 kişi katliamın 25'inci yılında anıldı. Gazi, Ümraniye Şehit Aileleri, Gazi Halkı ve Alevi Kurumları tarafından düzenlenen anma etkinliği için yüzlerce kişi Gazi Cemevi önünde bir araya geldi.

Ölüm orucunda olan Mustafa Koçak'a zorla müdahale ve işkence

HABER MERKEZİ – "Adil yargılanma" talebiyle tutuklu bulunduğu cezaevinde sürdürdüğü ölüm orucu eyleminin 255'inci gününde zorla müdahale edilen Mustafa Koçak ile görüşen avukatı Ezgi Çakır, müvekkiline 5 gün boyunca işkence yapıldığını açıkladı. Koçak'a yapılanları protesto etmek için açıklamaya yapmak isteyenler ise gözaltına alındı.

Açlık grevi eylemini 90'ıncı gününde ölüm orucuna çeviren Koçak'a 12 Mart'ta zorla müdahale edildiği bildirilmişti.

Koçak'ın dün akşam saatlerinde Şakran Kapalı Hapishanesi'nden, Kırıklar 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne getirildiğini öğrenen avukatı Ezgi Çakır, Koçak ile görüştü.

Görüşmenin ardından açıklama yapan Çakır, Koçak'ın 5 gün boyunca

işkenceye maruz bırakıldığını söyledi.

Twitter üzerinden paylaştığı video ile olanları anlatan Çakır, Koçak'ın kendisine beş gün boyunca cezaevi kampüs hastanesindeki doktorların işkence ederek müdahale ettiğini, bilincinin açık olduğunu ve müdahaleye direnmesine rağmen serum takıldığını aktardı.

Müdahale sırasında Koçak'ın başına ve ayaklarına çok sayıda kelepçenin

takıldığını belirten Çakır, ayrıca müvekkilinin halat ile bağlandığını da bildirdi.

Koçak'ın doktorların kendisine "Seni sakatlayıp öyle bırakacağız" dediğini aktaran Çakır, tüm bunlar yaşanırken cezaevi savcısının ve polislerin de odada olduklarını söyledi. Çakır, tuvalete dahi gitmesine izin verilmeyen Koçak'ın, jopla cinsel saldırıya maruz bırakıldığını da ifade etti.

Burjuva Siyaset Arenasında Yeni Arayışlar, “Yeni” Figürler; Ali Babacan’ın Partisi “DEVA” mı “Dejavu” mu?

Uzun bir zamandır AKP’den ayrılarak yeni bir parti kurma çalışmalarını yoğunlaştıran Ali Babacan ve ekibi, en sonunda çalışmalarını tamamlayarak 11 Mart’ta, partisinin kuruluşunu program ve vaatleri ile deklare etti. Parti tanıtımını, 2001 yılında kendisinin de kurucuları arasında olduğu AKP’nin kuruluş tanıtımını yaptığı Ankara Bilkent otelinde gerçekleştirdi. Yani ikinci kez parti kuruluşu ve tanıtımını gerçekleştirmiş oluyordu. Öncesinden Ahmet Davutoğlu’nun Gelecek Partisi’nden farklı olarak, burjuva liberal çevrelerden ilgi gören ve büyük bir beklenti içerisinde bulunan Babacan’ın Demokrasi ve Atılım Partisi, beklentilerin gerisinde vasat bir çıkış gerçekleştirdi.

Geleneksel Türk burjuva-feodal egemenlik sisteminin temel özelliklerini taşıyan ve savunan ancak çıkışını meşrulaştırma ve kamuoyunda mevcut sistem partilerinden hoşnutsuzluk duyan kitlelerin ilgilerini çekme adına bolca vaatle bulundular. Demokrasi, hukuk devleti, insan hakları, kadına yönelik şiddet ve kadın sorunu, gençlik ve inanç sorunu, Kürt sorununun demokrasi içinde çözümü, AB ve ABD ile stratejik ilişki ve ortaklık temelli yaklaşım vb. hemen hemen tüm alanlara dair “demokratik-muhafız” ve “seküler” dil ve söylemler kullanılmaktan geri durmadı. Tıpkı AKP’nin çıkışında olduğu gibi, ekonomik ve siyasal kriz ve tıkanıklığın girdabındaki faşist Türk egemenlik sisteminin derdine “DEVA” olacak cinsten bir çıkış kanalı açma ve kitlelerin alternatif ihtiyaçlarının önüne geçerek yeniden ve “yeni” partilerle düzene yedekleme amaçlanmaktadır. Misyon bu! Bu açıdan yeni değil geleneksel ve AKP’nin bir türevidir ya da tekrarı da denilebilir. Bunun için de sahnelenen şey, “biz bu filmi daha önce de izledik” dedirten dejavu halinden başka bir şey değildir.

EKONOMİK-SİYASAL KRİZİN ÜRÜNÜ SERMAYENİN “BİLİNDİK ÇOCUKLARI”!

Bizim gibi ülkelerin özelliklerine bakıldığında, tıkanıklık ve kriz ortamlarının yeni siyasal oluşumlara ön ayak olduğu, tam da böylesi dönemlerde siyasal ayrışmalar ve yeni oluşumların boy verdiği görülecektir. Siyasal yapılanmalarda örgütsel anlamda süreklilik yoktur ancak içerik ve politik çizgi anlamında yeni olarak çıkanın bir kemikleşmiş geleneği vardır. Faşist sistem kitleleri yönetecek faşist nitelikleri olan yeni gömlek giymiş partilere her zaman ihtiyaç duymaktadır.

Gerici-faşist Türk egemenlik sistemi ve partilerine bakıldığında bu gerçeklik daha net görülecektir. 2001 yılında AKP’nin çıkışının 2001 ekonomik-siyasal krizin üzerinden gerçekleştiğini biliyoruz. İçinden geçtiğimiz dönemin özelliklerinin de benzerlikler taşıdığı açık. İçeride ve dışarıda politik-ekonomik kriz ve tıkanıklığın yaşandığı, adeta dibe batışa doğru gidişatın yaşandığı böylesi koşullarda, emperyalist güçler ve yerli egemen güçler, halkın devrimci-demokratik ilerici güçlere yönelmesini engellemek için, halkın sisteme ve partilerine olan tepki ve öfkelerini yine sistem içerisinde absorbe edebilecek siyasal oluşum ve önermeleri devreye sokar-

lar. Mevcut hükümet ve muhalefet partilerinin yetmeyeceğinden hareketle, sağ ve “sol” cemahten yedeklemeye giderler mevcut gerçeklikte, Türkiye toplumunun siyasal sosyal gerçekliği olan muhafazakar-milliyetçi eğilimden hareketle, AKP’nin olası seçimde gerilemesi ya da başka toplumsal gelişmeler sürecinde, bu yeni oluşumları stepne olarak kullanmak istemektedirler. İşte DEVA partisi de böylesi siyasal oluşumlardan biridir. AKP artıklarından devşirilmiş DEVA partisi kurucuları, piyasaya “AKP içindeki liberaller, demokratlar, laikler, vb.” şeklinde sunulmuş, halkın içerisinde mayalanması sağlanmaya çalışılmaktadır.

Tüm sistem partilerinde olduğu gibi, DEVA için de esas olan sömürü ve zulüm sisteminin, onun üst kurumu olan devletin devamlılığının ve güvenliğinin sağlanmasıdır. Tüm söylem ve programları buna dönüktür. Programına bakıldığında bu net olarak görülecektir. Ayrıldıkları AKP’de ekonomiden sorumlu bakan, dışişleri bakanı, AB baş müzakerecisi, başbakan yardımcısı düzeylerde görev yapan Babacan ve ekibinin AKP ve mevcut hükümete ciddi bir eleştiri getirmemiş olması tam da bu gerçekliği ka-

nıtlamaktadır.

ULUSLARARASI TEKELCİ SERMAYENİN ASLANLARI, EMEKÇİYE VE KÜRDE KAN KUSUYOR!

ABD ve AB emperyalistlerinin dostu ve çıkarlarını esas alan Ali Babacan hakkında en çarpıcı karakter tanımını, 2007 yılında Dışişleri Bakanlığı’na getirildiğinde, dönemin ABD Türkiye Büyükelçisi Ross Wilson tarafından hazırlanan şu gizli raporda yapılmıştır: “... Türkiye’nin liderleri arasında belki de en küresel görüşlere sahip olan ve yabancıların düşünce tarzını anlayabilen kişi Babacan. Küresel sermayenin ne duymak istediğini biliyor ve genelde pazarlamacı gibi davranıyor...”

Alıntıdan da anlaşılacağı üzere, ABD ve AB tekeli sermaye güçlerinin istemlerine uygun bir pozisyon alan ve ülkede hükümete gelmenin bu güçlerin onay ve desteği ile olabileceği

gerçeğini en iyi bilenlerin başında gelmektedir. Kendisi de sömürücü işbirlikçi bir sermaye işletmecisi olan Babacan’ın yürüyeceği yol, kendi sınıfının çıkarlarını koruma yönünde olacaktır. “ABD ile stratejik ortaklığın ve müttefik ilişkilerimizin aksamasına yol açmış olan sebepler ve bunların ortadan kaldırılması...”na kendini adayın, öte yandan AB ile stratejik ortaklığın daha da geliştirilerek yürütülmesini, yani emperyalizme bağımlılığı daha da derinleştirmeye odaklı bir siyasete sahip olduğu anlaşılmaktadır. Yani AKP’nin iç ve dış siyasette ABD ve AB ile yaşadığı kimi çelişki ve sıkıntılarının çözümünde emperyalist güçler lehine daha cüretli adım atacağını, kölelikte sınır tanımayacağını deklare etmiştir. Bunun, uluslararası sermayenin ve yerli egemen sınıfların sınırsız sömürü ve zorbalığının arttırılarak devamı olacağı açıktır. Bu konuda mevcut sistem partileriyle bir farkı olduğu söylenemez.

KÜRT SORUNUNDA TAKKİYECİ VE ŞOVENİST SALDIRGANLIK, ALEVİLERE SAHTEKARCA YAKLAŞIM

İşçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarına dair hiç bir olumlu yaklaşımı olmayan, tam bir işçi ve emekçi düşmanı olan Babacan’ın, Kürt sorunu ve Ale-

vi sorunundaki yaklaşımı da tam bir sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Tıpkı AKP’nin ilk çıkışında olduğu gibi, Kürde ve Alevi’ye zehirli şeker sunan Babacan ve ekibi, diğer faşist şovenist düzen partileri gibi, Kürtlerin statü elde ettiği Rojava’ya yaklaşımında gerçek düşünceleri açığa çıkarıyor.

Kürt sorununun “demokratik hukuk devletinin inşa edilmesi, demokrasi kanallarının açılması ile olacağını, Kürtlerin demokratik hak ve özgürlükleri ile eşit vatandaşlık haklarının karşılanmasıyla sorunun çözüleceğini” iddialı söylemlerle Kürt halkını aldatmaya çalışan Babacan, hemen ardından Kürt ulusunun nispeten statü elde edeceği kimi kazanımları yarattığı Rojava’daki Kürt Ulusal Hareketi (PYD)’ne terör örgütü diyerek gerçek niyetini ortaya sermiştir. Bu anlamda yenilikçi, liberallikten öte, geleneksel kafatasçı, ırkçı-şoven faşist bir parti olduklarını ortaya koymuştur. Kürt sorununun çözümü anlamındaki sahte söylemleri, tıpkı 2001’deki AKP’nin çıkışı gibidir. Kürt ulusu ve emekçilerine yönelik yürütülen katliamcı ırkçı-milliyetçi politikalara tek bir sözü olamayan Babacan, ırkçılıkta diğer düzen partileri ile yarışmaktadır.

Bu ikiyüzlü takkiyeciler yaklaşımını Alevisinancına dair yaklaşımlarında da kendini açığa vurmuştur. “Alevilerin inanç, hak ve özgürlük taleplerini hak ve özgürlükler temelinde çözüme kavuşturacaklarını ve ötekileştirme uygulamalarını ortadan kaldıracakız” sahte vaatleri eşliğinde güzellmelerde bulunan Babacan’ın hükümette değişik alanlarda görevde bulunduğu dönemdeki ırkçı-faşist tutum ve yaklaşımı bizler açısından referans olacaktır. Bu konuda “seküler” bir dil kullanarak meseleyi yumuşatmaya çalışması, Kürtlerde olduğu gibi, Alevi inancına sahip emekçileri aldatmaktan başka bir anlamı yoktur. Alevi emekçileri de bu gerici, faşist zokayı yutmayacaktır.

Özcesi, AKP’nin faşist, gerici artıklarının liberalliği, “seküler”liği, demokrat ve laikliği tam bir sahtekarlık, kuzu postuna girmiş kurttan başka bir şey değildir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt ulusuna, Alevilere, ezilen milliyet ve inançlara, kadına, gençliğe, ekolojiye dair pozitif anlamda sunacakları bir şeyleri yoktur. Her şey sermayenin azami kârının gerçekleşmesi ve onun mutlak iktidarının, onun çıkarlarının bekçisi faşist devletin bekasının sağlanmasıdır. Tıpkı öncelleri ve kardeşleri gibi.

Türkiye’de Virüsle Mücadele: “Test Yoksa Teşhis de Yok”

Çin’de ortaya çıkan ve hızla yayılan koronavirüse (Covid-19) yakın tarihte ülkemizde de rastlandı ve virüs nedeniyle ülkemizde ilk ölüm 17 Mart tarihinde yaşandı.

Dünyayı derinden etkileyen, birçok ülkenin sınırlarını kapatmasına ve OHAL ilan etmesine neden olan koronavirüs “sınır tanımaz” hızla yayılmaya ve ölümlere neden olmaya devam etmekte. Bakanlık tarafından yapılan açıklamalara göre ülkemizde virüs teşhisi konulan kişi sayısı 98. Bu açıklamalar ve rakamlar tam anlamıyla gerçeği yansıtmamaktadır. “Test yapılan kişilerin 98’inde koronavirüse rastlandı” dersek gerçeği ifade etmiş oluruz.

Virüs bu denli yaygınlaşmışken, bu virüsü tespit edebilecek testler Türkiye’de sadece 21 hastanede yapılıyor. 20 milyon nüfusa ulaşan İstanbul’da koronavirüs testi 4 hastanede yapılıyor, bu testler sınırlı olduğu gerekçesiyle sadece yurtdışından gelenlere ya da yurtdışından gelenlere temas edenlere yapılıyor. “Test yoksa teşhis de yok” anlayışını, virüsle mücadele ettiği iddia edilen Bilim Kurulu üyesi Alpay Azap şöyle açıklıyor: “Geçen haftaya kadar Türkiye’de hastalık görülmediği için primerleri yurt dışına satıyorduk.

Ancak geçen haftadan itibaren vaka görüldüğü için artık göndermiyoruz. Türkiye’deki üretimin haftalık 2 bin primer hazırlama kapasitesi var. Ancak test sayılarını arttırmaya çalışıyoruz.” Yani Bilim Kurulu Üyesi’nin ağzından şu anda Türkiye’de yurtdışından veya Umre’den gelen binlerce kişiyi, ve şüpheli diğer vakaları tespit etmeye yetecek test stokunun bulunmadığını, mevcut üretim kapasitesiyle sadece bu binlerce kişinin test edilmesinin bile haftalarca süreceğini öğrenmiş oluyoruz. Yani koronavirüse karşı geliştirilen çözüm yöntemi “Test yoksa teşhis de yok”tur. Devletin koronavirüs ile mücadelesindeki “başarısı” bundan ibaret aslında.

Sağlık sistemlerinin niteliğiyle övünen Avrupa ülkeleri, bugün virüs karşısında insan sağlığından çok “artı-değer” üretimi olarak gördüğü sağlık alanının çöküşünü izliyor. Çok sayıda ülke, OHAL, sokağa çıkma yasağı ilan etti, ülke içi ve dışı ulaşım kısıtlandı; Avrupa tamamen “karantina” altına alındı. Türkiye de bazı önlemlerle virüs ile mücadele etmeye çalışıyor. Eğlence yerleri kapatılırken, alışveriş merkezleri çalışmaya devam ediyor, hapishanelere görüş yasağı getirilirken, hapishanelerde tecrit altında kalan binlerce hasta tutsak

için bir şey yapılmıyor, tutsakların hastaneye sevkleri engelleniyor. Okullar tatil ediliyor fakat binlerce işçinin çalıştığı fabrikalar sömürüye devam ediyor ve hiçbir önlem alınmıyor. Devlet bu virüs krizini, hak gasplarını tırmandırarak, ezilenler üzerindeki baskıyı arttırarak aşmaya çalışıyor. Halihazırda krizler sarmalı içerisinde debelenen devlet bir de ezilenlerin baş kaldırmasıyla uğraşacak durumda değil (!)

Milyonlarca insanı etkileyebilecek, binlerce insanın hayatını kaybetmesine neden olacak bu virüs salgını hızla yayılırken sermaye de “malının” derdine düştü. Burjuvazi için işçilerin sağlığı sadece artı-değer üretiminin sürmesi açısından bir önem taşımaktadır. Ford Otosan Genel Müdürü’nün Ford fabrikalarında çalışan binlerce metal işçisinin sağlığından ziyade kâr oranında yaşanan düşüşten kaygılanması burjuvazinin sömürü düzenini gözler önüne seriyor. “Geçen hafta Avrupa’da artık korona paniği de başladı ve olaylar çok hızlı gelişti. Bu ticaretin durması demek. İspanya benzer sinyaller veriyor, Almanya’da ölümler arttı. İngiltere’de dört vatandaş ölmüş. Bunların hepsi Avrupa’daki var olan ekonomik yavaşlamanın üzerine bir de koronavirüs problemini koydu. Bunların rakamlara, sonuçlara nasıl

yansıyacağını öngöremiyoruz” açıklaması zaten krizde olan emperyalist-kapitalist sistemin krizinin derinleşerek ilerleyeceğinin göstergesidir.

SAĞLIK HAKKI METALAŞTIRILAMAZ!

Emperyalist kapitalist sistemin hegemonyası altında yaşayan proletarya, vahşi neoliberal politikalarla boğuşuyor. Bu gerçeklik koronavirüs salgınıyla bir kez daha gözler önüne seriliyor. Zaten ülkemizde emekçiler açısından ulaşılması hayli zor olan sağlık hakkı, bugün işlevsiz bir hale bürünerek çökme durumuna gelmiştir. Parası olan bir avuç azınlık, özel hastanelerde tedavi olup sağlık hakkından yararlanırken, sömürü çarkları arasında sıkışan emekçiler devlet hastanelerinde ayları bulan nitelsiz tedavi yöntemleriyle “sağlık hakkı”ndan yararlanmaktadırlar. Virüs salgınıyla birlikte fahiş fiyatlara ulaşan dezenfektan ürünlerini ücretsiz edinemeyen, sağlık hakkından yararlanamayan emekçiler için “ücretsiz sağlık hakkı” bir kez daha dillendirilmektedir.

Almanya Maliye Bakanı’nın “Stratejik öneme sahip şirketler eğer koronavirüs onları zor durumda bırakırsa kamulaştırılabilir” açıklaması neoliberal politikalarda halihazırda yaşanan krizin sonun başlangıcı olduğunu söyleyebiliriz. Bugün emperyalistlerin sözcüleri bile eğitimden sağlığa ulaşım kadar tüm alanlarda yaşanan özelleştirmeler alkışlanırken “kamulaştırılmasını” tartışıyor. Fabrikadan farksız hale getirilen, artı-değer üretimi yapıldığı sağlık sektörü bugün çökme noktasındadır.

Ülkemizde de hakim sınıfların “sağlıkta devrim” yalanı bugün tüm çıplaklığıyla ortadadır. Burjuvazi sağlık imkanlarıyla, önlemleriyle bu virüse karşı korunurken emekçilere bir nevi “ölüm” reva görülmektedir. Hakim sınıfların emekçilere “ölüm”den başka bir şey vermesi mümkün değildir. Sağlık alanının halkın taleplerini karşılaması, halka hizmet vermesi, kâr olgusuyla çalışmaması ve metalaştırılmaması ancak ve ancak devrimle mümkün olacaktır.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

İdlib Seferi, Moskova Sefaleti, Suriye Hezimet!

Dünya ve ülke gündemi koronavirüs ile yüklüken, binlerce insanın ölümü ile devam eden salgına dair bir dizi tartışma yürütülürken İdlib seferine çıkan devletin, Rusya'daki sefil hali de gündemin geri sıralarına düştü. Halkın virüse karşı aldığı market raflarını boşaltma haberlerinin arasına, 5 Mart görüşmesinin "kazanımı" olan ortak devriye görüntüleri de servis edilmeye başlandı.

36 askerin ölümünün ardından, mikrofonlara efelenen Erdoğan'ın elindeki tüm kozlarla gittiği Rusya kapısı ve bu kapıdan çıkan sonuç İdlib hamlesinin yenilgisinin belgesi niteliğinde olmuştur. Ankara'da İdlib hakkında iddialı çıkış yapan, ne kadar konu varsa bunların tümünden geri adım atılarak gelindi. Üstelik Putin hiç misafirperver davranmayarak Erdoğan'ı kapısında 2 dakika bekletmiştir. Böylesi bir tabloda ancak, yanına aldığı kalabalık bakanlarıyla sefilliğin görüntüsünü resmediyorlardı.

Rusya'ya gitmeden yapılan açıklamaların içeriği oldukça "sertti." Erdoğan, "Rejim şubat sonuna kadar çekilmezse biz bu işi yapacağız" diye ihtar vere vere Putin'le temas kurdu ve nihayetinde Moskova'ya giderken de bu ihtarlarını tekrarlamaktan geri durmadı.

Savunma Bakanı Hulusi Akar, "Bu rejim defolup gidene kadar bu iş sürecek" diyerek iddiasını kanıtlamış oldu. AKP'nin yeminli ortağı MHP, "Türk milleti Şam'a girmeyi şimdiden planlamalı, Esad gitmeli" sözleriyle duruma dair son bek-

lentisini dile getirmiş oldu ancak görüşmeden bu açıklamaları karşılayacak hiçbir şey çıkmadı.

Türkiye-Rusya görüşmesi Suriye ordusuna verilen geri çekilme tarihinden ve "Bahar Kalkanı" olarak resmileştirilen işgalden sonra yapıldı ancak tüm konularda geri adım atmakla sınırlı kalmayarak, M-4 karayolunun güvenli bir şekilde trafiğe açılmasını ve kontrolün Esad yönetimine verilmesini kabul etti. Bu açıklamanın ardından Türkiye'nin denetiminde savaşa sürülen "cihatçı"lar anlaşmayı ka-

ta göre: Suriye ordusu M-5 dahil son iki ayda girdiği hiçbir yerden çekilmeyecek. TC'nin yığınak yaptığı M-4 otoyolu temizlenecek. Otoyolun iki tarafından 6 kilometre derinliğinde güvenli koridor tesis edilecek. Bu mutabakat TC'nin kaybını ama masada olmayan Suriye'nin mevcut durumdaki kazanını olduğunu tariflemeye yetiyordu. Erdoğan'ın daha Putin'le görüşme bitmeden bakanlarına "Esad'la görüşüldü mü?" sorusunu sorup onay beklemesi diplomatik bir hamle değildi. Tabi bununla birlikte M-4 yolunda Tür-

larda bir süre daha devam edecek gibi görünmektedir.

Erdoğan Rusya'ya gitmeden önce Türkiye'deki sığınmacıları Yunan sınırına sürmesine rağmen, AB'den de istediği sonucu alamadı. Brüksel'de Avrupa Konseyi başkanlarıyla yapılan görüşmenin olumsuz geçmesi, TC'nin hamlesini AB nezdinde bir korku değil tepkiye neden olmuş ve en önemlisi de bu konuda bir "ayar" verilmesinin zamanının geldiğini göstermişti. Yunanistan sınır güvenliğine Almanya'nın sunduğu desteğin anlamı, mültecilerin TC'nin elinde bir koz olmasından çıkarılmasıdır. Sınırlar tutulduğu sürece hiç bir mülteci Türkiye'den dışarı çıkmadı. Verilen rakamların hayal ürünü olduğu bilinen ve gün yüzüne çıkan başka bir husustu.

Suriye yenilgisi 5 Mart mutabakat görüşmeleriyle belgelenmiş, TC Suriye çamuruna belirsiz bir tarihe kadar saplanıp kalmıştır. Dünya ve ülke gündeminin kor-

onavirüs salgını ile boğulduğu bu dönemde, ülke gündeminde değişiklik yapma ihtiyacı ortaya çıktığında, İdlib piyasaya sürülecektir.

TC'nin elinde Rusya ile yapılacak ortak devriye dışında hiçbir kazanım oluşmamıştır. Bu pazarın belirleyeni olan emperyalistlerin belirlediği sınırlar dahilinde başka türünün gerçekleşme şansı da yoktu. Önümüzdeki dönem TC'nin bu batağa daha fazla saplanmasını getirecektir. TC ne kadar efelense de mevcut niteliğinden kaynaklı ipleri emperyalistlerin elinde düzenleyeceği her seferden, sefillik ve yenilgi ile dönecektir.

bul etmediklerini ve savaşmaya devam edeceklerini açıkladılar.

5 Mart görüşmesi ve İdlib'de gelinen aşamada en kritik noktalardan biri M-4 yolunun açılması ve buranın denetimi idi. Soçi anlaşmasından istediği hiç bir sonucu alamayan TC, bu kez eli boş dönme niyetinde değildi. Üstelik görüşmeye gidilmeden ABD'nin Jeffrey üzerinden Türkiye'ye gerekli gazı vermiş olmasına rağmen, TC'nin istediği ve beklediği sonuç çıkmadı.

5 Mart'ta yapılan görüşme sonucunda imzalanan mutabakatta yer alan maddeler Suriye yenilgisinin belgesi niteliğindedir. Mutabaka-

kiye'nin Rusya ile ortak devriye gibi somut "kazanımlar" gözardı edilemez (!)

İlk ortak devriye 15 Mart günü yapıldı ancak planlanan mesafeden "provokasyon" gerekçesiyle kısa tutuldu. İfade edilen provokasyon 5 Mart mutabakatını tanımayan "cihatçı"ların saldırıdır. Ortak devriye sonrası Rusya yaptığı açıklamada provokasyon ortadan kalkmadığı taktirde operasyon başlatılacağı da duyuruldu. Yani mutabakat iddia edildiği gibi bir ateşkes durumunu değil, anlaşma-çatışma denkleminin sahada sürekli olduğunu/olacağını ilan etmiştir. Bu döngü mevcut koşul-

İslam ve Sol Çalıştayı Üzerine...

Marksizm, Din ve Devrimcilik-3

İslam ve Sol Çalıştayı'nda en çok çarpıtılan konunun Marks'ın ve genel olarak Marksizmin dine dair görüşleri olduğunu belirtmiştik. Bu çarpıtma İslamcılar ve 'solcular' olmak üzere iki koldan yapılmış ve Marksizmin dine karşı teorik, felsefi ve ideolojik savaşı görünmez kılınmaya çalışılmıştı. Özellikle Marks'tan kimi kırpmalarla dini 'olumlayan' bir Marksizm ortaya çıkarılmak istenmişti. Bu nedenle din konusunda Marks ve bir bütün olarak Marksizm ne demektedir; teorisini hangi gerçekler üzerine kurmaktadır sorusuna belli başlıklar altında yanıt olmaya çalışacağız.

YABANCILAŞMA VE DİN

Marks'a göre, din: "Bu dünyanın genel teorisi, onun ansiklopedik özeti, yaygın mantıksal formu, ruhani onur noktası, kendinden geçişi, ahlaksal kabulü, görkemli tamamlayıcısı, tesellisi ve meşruiyetinin evrensel temelidir (...) Din ezilen insanların içli ezgisi, kalpsiz bir dünyanın kalbi, ruh-suz koşulların ruhudur. Din halkın afyonudur."

Marks'ın bu sözleri onun genel teorisinden ve özellikle yabancılaşma üzerine yazdıklarından kopararak din karşısında hayırhah bir yaklaşıma dönüştürülmek isteniyor. Oysa Marks; aile, devlet, hukuk, ahlak, bilim ve sanatı olduğu gibi dini de özel mülkiyet dünyasının belirlediği özgün üretim tarzları olarak ele alır. Bunlar aynı zamanda yabancılaşmanın da formlarıdır. Marks yabancılaşmayı insanın kendi üretici etkinliğiyle, ürünüyle, diğer insanlarla ve türüyle ilişkisi içerisinde tartışır ve işçinin kendi ürününe yabancılaşması üzerinde durur. Ürün etkinliğinin ve üretimin bir özetidir ve insanın yabancılaşmasının doruk noktası kapitalist üretimde yabancılaşmanın merkezinde meta ve artı-değer üretimi bulunur.

İnsan emeğinin ürünleri, kendini, meta ve değer biçimlerinde cansız nesnelere etkinlikleri olarak gösterir.

Marks bu cansız nesnelere sadece insanların sahip olabileceği nitelikler atfetmeyi, cansız ilişkileri canlıların yerine koymayı 'meta fetişizmi' olarak tanımlar. Marks meta fetişizminden gündelik yaşamın dini olarak bahseder. Kapitalizmde hâkim olan "iktisadi yabancılaşma" kendini meta fetişizmi olarak sunarken "dinsel yabancılaşma" ideolojik bir fetişizm halini alır. "Nasıl ki dinde insan, kendi beyninin ürünü olan şeylerin egemenliği altına girmişse kapitalist üretimde de kendi elinin ürünü olan şeylerin hükmü altına girer." Marks insanın kendi-öz

almıştır. Kapitalist toplumda dini yabancılaşmayı ayakta tutan şey iktisadi yabancılaşmadan başka bir şey değildir.

DİNİ YARATAN KOŞULLARLA MÜCADELE

Marks, "Din dünyevi sınırlılığın sebebi değildir bizim için, sadece fenomendir... Biz dünyevi sınırlarını aşmak için dini sınırlılıklarını aşmaları gerektiğini iddia etmiyoruz. Biz dünyevi sorunları teolojik soruna dönüştürmüyoruz. Biz teolojik sorunları, dünyevi sorunlara dönüştürüyoruz." der. Marks'a göre din, toplumsal ilişkilerin

Lenin kapitalizme karşı mücadeleye aydınlatılmadığı müddetçe ne kadar vaaz verirsiniz verin, ne kadar broşür çıkarırsanız çıkarın proletaryanın aydınlatılmayacağını belirtir. Ona göre ezilen sınıfın yeryüzünde cennet yaratmak için yürüttüğü devrimci mücadeledeki birlik, öte dünyadaki cennete dair proleter görüş birliğinden daha önemlidir. İşçilerin grevdeki tavırlarına göre değil dinsel inançlarına karşı bölünmesini papazlara ve burjuvaziye destek olarak tanımlayan Lenin, bu konudaki tutumları nedeniyle anarşistleri eleştirir.

Din, meta ve artı-değer dünyasında emeğine ve emeğinin ürününe yabancılaşan insanın, çözümleyemediği bu ilişki içerisinde yaşadığı güçsüzlüğün bir sonucu olarak varlığını korumaktadır. Tarihte insanın doğa karşısındaki güçsüzlüğünün dinlerin oluşumundaki rolü neyse bugün dinin yaşamasında artı-değere dayalı kapitalist üretimin rolü de odur. Dolayısıyla

yabancılaşmasını kutsal (dinsel) ve kutsal olmayan biçimler (iktisadi) olarak ayırır. Dinsel yabancılaşma kapitalizm öncesi toplumlarda hâkimdir ve din-insan arasındaki ilişkinin tersyüz edilmiş ifadesidir. Engels'in aktarmıyla "Din, insanın ve doğanın özünün ve içeriğinin boşaltılması, insanın özü olan yaratıcı özelliğinin doğaüstü bir güce, tanrıya aktarılmasıdır."

Din kapitalizm öncesi toplumların genel teorisi ve meşruiyetin evrensel temelidir. Siyaset, hukuk, kültür, sanat vs. dinin hâkimiyeti altındadır. Din, kapitalizmle birlikte toplum ve üstyapıdaki söz konusu hâkimiyetini yitirir ancak değişmiş bir biçimde varlığını sürdürür. Dini yabancılaşma, iktisadi yabancılaşma karşısında; din ise meta karşısında yenik düşer. Artık dini yabancılaşmaya hâkim olan, onu belirleyen ilişkiler iktisadi yabancılaşmadır. Meta fetişizmi dinin yerini

gelişmesiyle, aynı devlet gibi sönmeyecektir. Yanılsamaları ortadan kaldırmak için onları gerektiren durumun ortadan kaldırılması gerekir. Bu yüzden Marks, din eleştirisini, "halesi din olan acılar dünyasının eleştirisinin embriyo halindeki biçimi" olarak değerlendirir. Engels, yabancılaşmayı doğuran koşulları ortadan kaldırmak için toplumsal eylem gerektiğini belirtir. Ancak bu eylem dini yasaklama ya da salt kendinde dine karşı bir savaş değildir. Dini yasaklama eğilimi, özellikle belli ülke ve dönemlerde kendini açığa vuran burjuva radikalizminin bir savunusudur. Marks ve Engels dini yasaklama politikalarının dini daha da güçlendirdiğini belirterek bu politikaya karşı çıkarlar. Lenin'in deyimıyla "İnsanlığın üzerindeki din boyunduruğunun yalnızca toplumdaki ekonomik boyunduruğun bir ürünü ve yansıması olduğunu unutmak, burjuva dar kafalılığıdır."

Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) için dine karşı mücadele, onu yaratan koşullara karşı bir mücadeledir. Din karşısında Marksizmi Aydınlanmacılıktan, proletaryayı burjuvaziden ayıran temel özellik budur. Lenin'in ifadesiyle "dini sis"i ortadan kaldırmaya dönük bir mücadele onun gerçek ekonomik ve tarihsel köklerinin açıklanmasını gerektirir.

DİN, AYDINLANMA VE MARKSİZM

Marks, feodal egemenliğin burjuva devrimlerle yıkıldığı ve kapitalizmin hâkim hale geldiği dönemi dinsel ideolojilerin hâkimiyetinin de yıkıldığı bir dönem olarak değerlendirir. Bilimsel gelişmeler ve ona eşlik eden Aydınlanma düşüncesi, dinin hâkimiyetinin ortadan kaldırılmasında önemli bir işlev görmüştür. Kuşkusuz bu hâkimiyet savaşına özünü veren temel şey feodal sınıflar ile burjuvazi arasında-

daki mücadeledir. Din, yıkılmakta olan feodal sınıfı temsil eden bir ideolojik biçim içerisindeyken Aydınlanma ise burjuvazinin iktidar savaşının zorunlu bir ögesi, felsefi ve ideolojik biçimi olmuştur.

Marks, "Dinin eleştirisi özsel olarak sona erdi ve dinin eleştirisi de tüm eleştirinin hazırlık koşulunu oluşturuyor." diyerek din eleştirisinin dini yaratan tarihi ve ekonomik koşulların eleştirisine yönelmesi gerektiğine vurgu yapar. Oysa Aydınlanma, 'Tanrı'yı yeryüzüne indirip ona karşı zaferini ilan ettikten sonra 'insan'ı tanrılaşdırarak gökyüzüne çıkarır. Aydınlanmanın insanı; aynı tanrı gibi kendinde bilinç, akıl ve iradeye sahip 'rasyonel insan'dır. Aydınlanma akli ile teolojik akıl arasında, başka bir deyimle dini düşüncenin Tanrısı ile Aydınlanmanın 'rasyonel insan'ı arasında kategorik olarak bir fark yoktur. Her ikisinin de temsil ettikleri sınıflar ve toplum nezdinde ideolojik işlevleri aynıdır. Tanrıdan alınarak insana verilen iktidar gerçekte feodal hâkim sınıflarından burjuvaziye geçmiştir.

Aydınlanmacılık, pozitivizm, ateizm, sekülerizm, laisizm gibi yer yer Marksizme atfedilen düşünce ve kavramlar burjuva devrimlerinin ve burjuva Aydınlanmacılığının ürünüdürler. Kimi 'sol' hareketler Aydınlanma ve liberalizm arasına aşılmaz duvarlar koyarak Aydınlanmayı insanlığın ortak mirası olarak görür ve bu sayede Marksizmin de Aydınlanmanın mirasını sahiplenmesi gerektiğini iddia ederler. Oysa hiçbir felsefi ve ideolojik düşünce sınıflardan bağımsız olmadığı gibi Aydınlanma da burjuva sınıftan bağımsız değildir. Diğer yandan liberalizm de Aydınlanmanın çocuğu, onun bir türevidir.

Marksizm, Aydınlanma koşullarında ortaya çıkmış olsa da varlığını ve gelişimini Aydınlanmanın değerlerinin uzağında gerçekleştirmiş; onun 'insan'a yüklenen fakat gerçekte burjuvazinin sosyal, hukuki, politik çıkarlarını temsil eden 'rasyonel aklını' reddetmiştir. Marks, "...ateizmin artık anlamı kalmamıştır çünkü ateizm tanrının olumsuzlamasıdır ve bu olumsuzlamayla onun yerine insanın varlığını koymaktadır; ama sosyalizm olarak sosyalizmin böyle bir aracıya ihtiyacı yoktur artık; o öz olarak, insa-

nın teorik ve pratik duyusal bilincinden ve doğadan başlamaktadır. O, dinin aşılması aracılığıyla ulaşılan değil, insanın pozitif öz bilincidir" diyerek ateizmin Tanrının yadsınması yoluyla insanı kutsamasındaki tutarsızlığa da dikkat çeker ve dini, toplumsal açıdan ele almayan ateizmi eleştirir. Yine ateizmi, negatif bir din olarak tarif eden Engels, komünistlerin kendilerini ateist olarak adlandırmasını doğru bulmaz.

Marksizme göre, maddi hayatın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel yaşam sürecini koşullayan temel öğedir. Aydınlanma ideolojisi veya dinsel ideolojiler de bu gerçeğin bir parçasıdır; belli bir üretim tarzına ve belli bir sınıfa hitap eder, onu yansıtır.

KOMÜNİST PARTİNİN DİNE KARŞI TUTUMU

Anarşistlerin ve burjuva radikallerinin dini yasaklama ya da dine karşı

lık olur. (...) İşte bu nedenle, eski önyargılarını henüz sürdüren proleterlerin Partimize katılmalarını engellemiyoruz ve engellemek zorundayız. Biz her zaman bilimsel dünya görüşünü öğütleyeceğiz ve çeşitli 'Hıristiyanlar'ın tutarsızlıklarıyla savaşacağız. Fakat bu hiçbir zaman, yeri olmadığı halde din sorununun birinci plana alınması demek değildir." sözleriyle komünist partinin din konusundaki tutumunu da özetler.

Bu yaklaşıma paralel olarak komünist partisi, dini kendi saflarında, özel bir mesele haline getirmemeli, ateizmi ya da dini inancı olmayı üyelik için bir önkoşul olarak belirlememelidir. Lenin, komünist partinin, üyelerini dine göre tasnif edemeyeceğini, onlara dini inançları hakkında hiçbir şey sormadığını ve bundan sonra da sormayacağını belirtirken Marksizmin din hakkındaki teorisini komünist parti ve sosyalizm teorisine birleştirmiş, dine karşı tutuma dair net belirlemelerde bulunmuştur.

SONUÇ YERİNE...

MLM'nin Marks, Engels ve Lenin gibi büyük ustalarının sözleriyle de ortaya koymaya çalıştığımız gibi; Marksizmin din ile ilişkisi Marksizmin bütünsel teorisi yadsınarak tanımlanamaz. Merkezinde değer, yabancılaşma, üretim tarzı, sınıf mücadelesi ve proletarya diktatörlüğü gibi Marksizmin temel tartışmalarını bulundurmeyen hiçbir yorum Marksizme ait değildir ve bu özgülde İslam ve Sol Çalıştay'ına hâkim olan Marksizm yorumları da Marksizme uzak kalmıştır.

Marksizmin dini -ve yabancılaşmanın tüm biçimlerini- gerekli kılan koşulları ortadan kaldırma mücadelesi, dinle ve devrimcilikle kurduğumuz ilişkinin de temelidir. Dine karşı politik bir savaşı doğru bulmadığımız gibi proletaryanın, ezilen ve sömürülen yığınların çıkarları doğrultusunda dini politik hareketlerle ilişkilendirmekten de çekinmeyiz. Ancak bu, dine karşı felsefi, teorik ve ideolojik mücadelemizin önünde engel değildir. Hele de politik yakınlaşma adına MLM teorisinin eğilip bükülmesine ve ideolojik ayrımların silikleştirilmesine izin vermez.

BİTTİ

savaş ilan etme şeklindeki politik tutumlarını dini güçlendiren ve proletaryayı bölen davranışlar olarak eleştiren Engels, işçi partisinin dine karşı politik bir savaşa değil işçi sınıfını örgütleme ve aydınlatma çalışmasına odaklanması gerektiğini belirtir. Proletaryanın mücadelesi dini yaratan ekonomik ve sosyal koşullara yöneldiği, bu koşulları değiştirdiği oranda din de varlık gerekçesini yitirecek ve ortadan kalkacaktır. Komünistler dine karşı nasıl mücadele etmeleri gerektiğini iyi bilmek zorundadır. İşçi sınıfı ve geniş yığınlara, dini inancın kökenini ve bugünkü dayanaklarını kavratma çabası, sınıf mücadelesinin somut pratiği içerisinde gerçekleştirilmelidir.

Marksizm için din özel bir meseledir; ancak komünist partinin karşısında değil devlet karşısında özel bir meseledir. Lenin, "Dinsel önyargıların sadece propaganda yöntemleriyle yok edilebileceğini sanmak budala-

KAMPANYA VESİLESİYLE SORUNLARI

Devrimci olan ya da devrimci iddianın yerine getirilmesi için gerekli olan, içinde yaşadığımız dünyayı, verili sistemi yorumlamakla kalmayıp onu değiştirme kavgasına atılmak ve bunun başarılmasıdır. Bu mücadelede ideolojimiz kadar, onun ete kemiğe bürüneceği ilke sorunu, strateji ve taktik sorunu da başat roldedir. Bu nedenle, kendini ML ilan etmekle veya MLM ideolojiyi rehber edinmekle, her şey tamamlanmış oluyor diye vurgularız. Rusya ve Çin'de revizyonist hainlerin kızıl bayrak sallayarak kapitalist yola nasıl girdiklerini biliyoruz.

Gıdasını tarihsel MLM retçiliğinden alan reformist ve her tür tasfiyecilik akımının, giydikleri eski postalların üstünü parlatarak caka sattıklarını da görüyoruz. Bunlar da kendisine ML sıfatını atfederken, ML'nin en temel ve ilkesel görevleriyle ilişkilenecekten kaçmayı kendilerine bir görev bilmişlerdir. Oysa toplumsal ilişkilerin varlığı ve geldiği boyut; işçi sınıfına, ezilen halklara ve geniş emekçi yığınlara mücadeleden, onun yol ve yöntemlerinden,

araçlarından başka gidecek bir yer bırakmamaktadır. Aynı zamanda krizi krizle kapatmaya çalışan, insanlığa sefalet, kıyım ve katliamdan başka bir şey vermeyen emperyalist-kapitalizmin de kağıttan kaplan olduğunu unutmayalım.

Başta yarı-sömürge yarı-feodal, yarı-sömürge kapitalist ülke halklarının ekonomik-siyasal baskı ve sömürüye karşı sokaklara, meydanlara taşan isyan dalgası, 21. yüzyılın bir özelliğidir ve bu dalga dengesiz seyrediyor. Bir ülkede sönümlendiği düşünülen bir hareket, başka bir ülkede ortaya çıkmakta ve gelişmektedir. Adına "Arap Baharı" denilen halk hareketlerinin Tunus'ta baş-

layıp Suriye'de gerici bir iç savaşta demirlemesi halkların kurulu sisteme karşı ne denli öfke duyduklarını değiştirmiyor. Fransa'da, Şili'de aylardır süren eylemler, emperyalist merkezlerin kalbine ateş ve okla, molotofla yönelerek uluslararası proleter hareket ve örgütlenmelerin, partilerin bayrağını yükseğe çekmesinin, ne denli can alıcı olduğunu göstermektedir. Ülkemiz için de bu şartlar mevcuttur ve öznel durumun (KP'nin) geliştirilmesi elzemdir. Henüz lokal ve parçalı da olsa veya sistem-içi eğilimden kurtulamamış da olsa, kitlelerin dire-

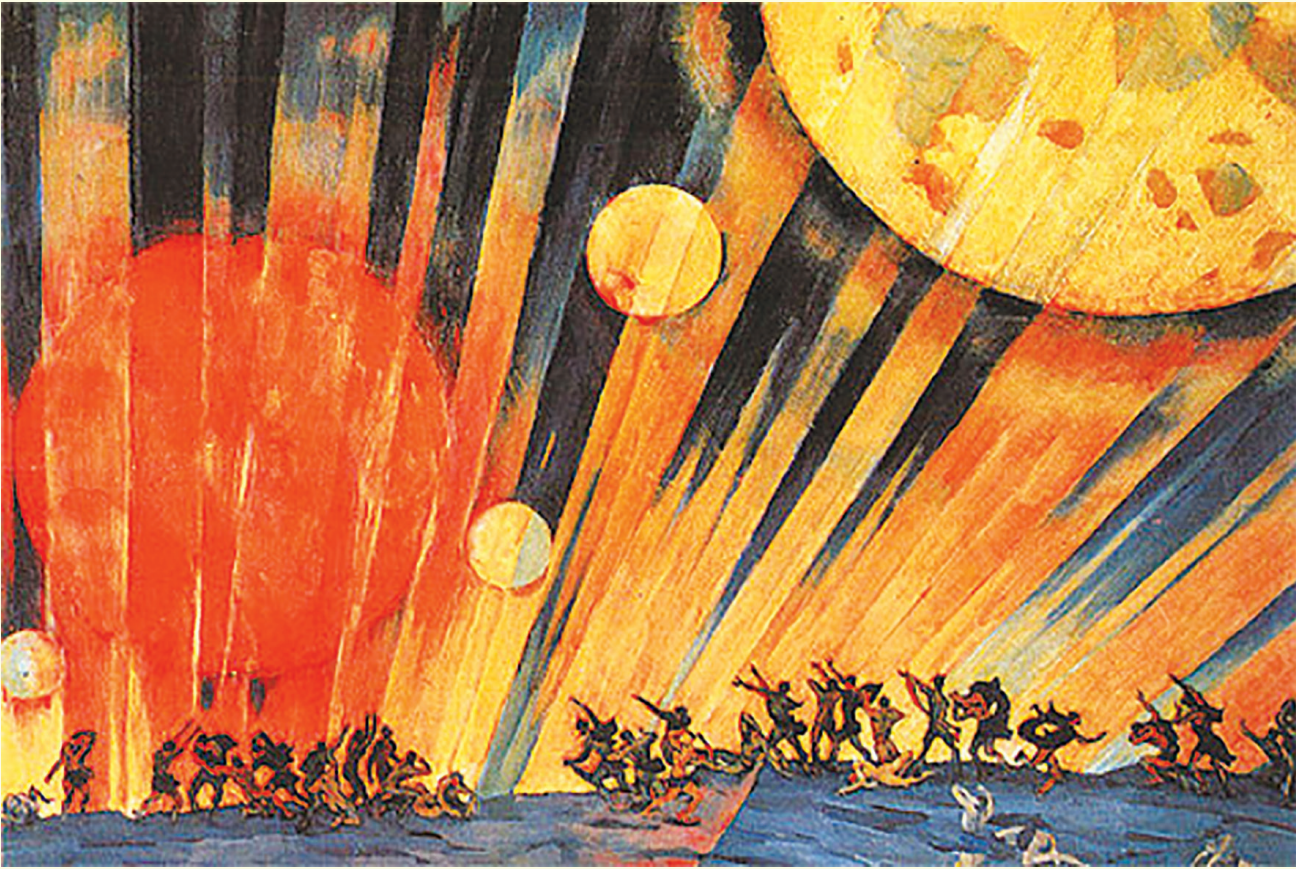
olursa olsun, Proletarya Partisi temellerinde yatan özü korumasını, o temelden doğrulup bayrağına bulaşan küçük burjuva lekeleri silip atmasını bilmiştir. Proletarya Partisi'nin 1. Kongresi; programatik görüşlerin bir sistematığe bürünmesi yönlü adımı atmış, örgütsel ve politik inşa yolunda dikkatini pratiğe yöneltmiştir. Program meseleleriyle birlikte, politika ve örgüt sorunlarına dair getirilen değerlendirme ve tespitler, ideolojik hattın yerine getirilmesini koşulladığı esas halkayı oluşturmaktadır. Aynı zamanda politika ve örgütün gelişimi de

hamlelere parti zeminini açmıştır. Demokratik Halk İktidarı'nın yaratılmasına yönelik komünist hamleciliğin, kolektif önderliğin dışından ya da parti dışı "devrimciliğin" keyfine göre düşünce ve eyleminden, bireysel çaba ve adımlardan veya kendiliğinden-beklemeci bir tarzdan çıkmayacağı tarihsel deneyimlerle sabittir! İdeolojik-politik ve örgütsel önderlik merkeziyle, yönetici organlarıyla ve bağlı organlarıyla KP'nin bu hamleye seferber olması, asgari oranda politik-pratik bütünlüğü sağlama gayreti, örgütlü yürüyüşü sağlama alma, bu uğur-

da yoğunlaşmış bir faaliyete yüklenmek kadar doğru ne olabilir! Şimdiden şunu söylemek gerekir ki, sonuçlar bugün için beklentinin altında dahi olsa, 1. Kongre yönelimiyle 2020 Ocak ayında startı verilen "Kampanya" faaliyeti; kolektifi ve kitlemizi toparlama, sınıf mücadelesine odaklanma ve pratiğin içerisinde eğitme gibi yüksek değerdedir.

Bir bütün olarak bu sürecin hamlesi ve özelde kampanyamız, geniş kitlelerin önderliksiz olmadığını, burjuvaziye karşı,

altında toplanılacak olan yegane bayrağın Proletarya Partisi'nin bayrağı, izlenecek yolun Halk Savaşı olduğunu ortaya koymuştur. Sınıf mücadelesinin ateşiyle, kendi sınıfının kını ve özlemleriyle, sömürülen canın, dökülen her damla kanın hesabıyla yanıp tutuşan her yoldaş, partinin politika ve somut görevlerine güçlü yönelmesine karşı da heyecan duyar. Ona büyük bir güçle sarılır. Politikayı, yeni görevleri, ileri çağrısını kendi yaşamının yegane gayesi olarak alır ve sahiplenir. Emin olarak söyleyebiliriz ki Proletarya Partisi'nin emekçi taraftarları, gönül veren tüm dostları, ileri doğru atılan her cüretli adımı coşkuyla izler. Zira Komünist Partimiz büyük

niş ve eylemleri önderlik sorunun önem ve aciliyetini gösteriyor. Emperyalizmin işbirlikçisi komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü yıkmak; demokratik halk iktidarını, sosyalizmi ve nihayetinde komünist bir toplumu yaratma görevi Komünist Partisi'nin omuzlarındadır. Önder Kaypakkaya yoldaşın, enternasyonal proletaryanın bayrağını en ileriye taşıyan MLM ideoloji-politika ve örgüt çizgisiyle temelini attığı Proletarya Partisi, tam da bu nedenle devrime yazgılıdır. Dışarıdan gelen saldırıların, içerde, içimizde olan çatışmalı birliğin diğer bir ifadeyle burjuva çizginin boyutu ne

ideolojinin gelişimine hizmet edecektir. Bugün için "aslanan değiştirme..." ilkesini uygulayışımız; verili tabloyu -nasıl ve ne ile- değiştireceğiz sorularını sorup bu sorulara doğru yanıtlar bulmakla, bunları yaratma mücadelesine sarılmakla somutlanacaktır. Bu diyalektik bağ içinde 1. Kongre'nin en yakına ama hep ileriye diye işaret ettiği adım; daha uzun vadeli hedeflere fırlamanın andaki görev ve sorumluluğunu alarak, kararlı ve bütünlüklü bir tarzda yürüyüşümüzü güçlendirmek üzere gündem edilmiştir. Aynı zamanda devrimci politika ve taktiğin geliştirilmesi, yaygınlaştırılması, güçlendirilmesi yönlü cüretli

MIZI İNCELEMAYA SEFERBER OLALIM!

bir beklenti ve umuttur. Onu yani KP'yi cengde görmek kitlemize güç ve cesaret verir.

Tüm bu coşku ve heyecanın içten içe beslenmesine karşın; görevlere dair yaklaşım söz konusu olduğunda nasıl oluyor da kendimizi işin ucundan tutarak, sadece izleyici olarak sınırlandırabiliyoruz? Bu kitle tabanı kadar, örgütlü kesim ve bireyler için de geçerlidir. Hem de sorun en başta örgütlü birey ve yapımızda aranmalıdır. Dışa atarak ortaya koyulacak her sorun, çözüm adına üretilen her anlayış, kişinin başı kanyorken bileğine tampon yapmasına benzeyecektir. Süreci bir bütün olarak kavrayışımızda ve tepki verme noktasında, (iyi niyetlerden ziyade gerçeğe yakından bakalım dediğimizde) bir dizi sorunlarımızın sürdüğünü söylemek zorundayız. İşte kampanya faaliyeti, bir taraftan da bu can alıcı sorunlara yönelme adıdır. Bunların görün- görünmeyen, düzelen-düzelmeyen yanlarını; açık ya da alttan alta süren hallerini; olumluluklarda veya olumsuzluklarda ilerlemeleri-gerilemeleri açığa çıkarmaya yarayacaktır. Bu amaçla, hem devrimci mücadeledeki bir birey olarak kendi gelişimimiz hesabına, hem de alanımızdaki örgütlü yapıların kolektif gelişimi adına kullanılmalıdır. Bu siyasal adım, bir fırsat olarak iyi değerlendirilmelidir. Zira hayat, gerçeklerin gümbürtüsüyle uyandırılmadığında yalanların ölü sesleri havayı puslandırmaya devam edip duruyor. Ve bu pusta belimiz doğrulsun... Mümkün mü?

Çokça vurgulamaktayız ki gün emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme; faşist diktatörlüğün bütün kurumlarına karşı köklü vuruşlar, militan çıkışlar yapacak anlayışta örgütlenmeler yaratmanın görev ve sorumluluklarıyla yüklüdür. Gün, bu örgütlenmeleri geliştirip güçlendirerek, toplumsal yapının içine uzanacak ve önderlik rolünü layıkıyla üstlenecek düzeye getirmenin, proleter öncüyü bü-yütmenin, kitlelere kumanda edecek yetkinliğe kavuşturmanın görev ve sorumluluklarıyla yüklüdür.

Bu görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmeye çalışırken, kendi gerçeğimize ve örgüt gerçeğimize de yaklaşma koşulu oluşmaktadır. Kampanyamızın bir ayağı da örgütlenmelerimizin oluşumu ve gelişimi aşamasında ortaya çıkan sorunları görme, inceleme ve tespitlerimizi yaptıktan sonra çelişkilerin aşılması yönünde kolektif yoğunlaşmayı içermelidir.

Her bir y o l - daş

b u süreçte kendinde ve alanında sorunların üzerine gitmekten ve onların asıl nedenlerini açığa çıkarıp, köklü müdahaleler gerçekleştirmekten, bu deneyimleri kolektif bilgi birikime dönüştürmekten kaçınmamalıdır. Bunu da diğer görevleri gibi yerine getirmelidir. Böyle hareket ettiğimizde kimi sorunlarımızı görmek pekala mümkün. Ancak bakış açımız, araştırma, inceleme, müdahale tarzımız yüzeysel olana kilitliyse, gördüklerimiz aldattıcı oluyor. Müdahalemiz de köklü nitel değişimleri sağlamıyor. Öyleyse derine ve köklere dikelim gözlerimizi, yüzeydeki köpük özün görüntüsü olsa da ona müdahale bir şeyi değiştirmiş olmaz.

"Kampanya" faaliyetiyle somut-

lanan, ancak onun sınırlarına da hapsolmaması, yani süreklilik arz etmesi gereken siyasal ve örgütsel yönelimi, bu yönelimden parça parça açığa çıkan ideoloji-politika-örgüt sorunlarını, belli bir sistem içinde daha da yakından tartmaya çalışalım.

KAMPANYA, ÖRGÜTLÜ VE PARTİLİ YÜRÜYÜŞ ÇAĞRISIDIR

"Bir adım ileri" şiarı ya da

Sınıf mücadelesinin ateşiyle, kendi sınıfının kini ve özlemleriyle, sömürülen canın, dökülen her damla kanın hesabıyla yanıp tutuşan her yoldaş, partinin politika ve somut görevlerine güçlü yönelmesine karşı da heyecan duyar. Ona büyük bir güçle sarılır. Politikayı, yeni görevleri, ileri çağrısını kendi yaşamının yegane gayesi olarak alır ve sahiplenir. Emin olarak söyleyebiliriz ki Proletarya Partisi'nin emekçi taraftarları, gönül veren tüm dostları, ileri doğru atılan her cüretli adımı coşkuyla izler. Zira Komünist Partimiz büyük bir beklenti ve umuttur.

ç e - ş i t l i vesile ve tarzlarla dile

getirilen "örgütlenme" çağrısı, ocak ayında bir "kampanya" faaliyet çerçevesi içine alınarak kolektif yapılarla buluşturulmuştur. Bilhassa 1. Kongre'nin hemen sonrası, bu çağrının her siyasal gündemin işleniş sırasında veya başka vesilelerle çokça dile getirildiği hatırlanacaktır. Tabii ki soyut bir çağrıyla sınırlanmamış, buna uygun siyasal ve örgütsel şekilleniş içinde olunması için gerekli adımlar da atılmıştır. Bu adımların ciddiyetle ele alınıp atılması, örgütsel şekillenişin sürece göre uyarlanmasının yanında, bir de hedef kitle belirlenmesinin takibini gerektirmektedir. Kısacası ilk elden kimler ileri adım atmalıdır ve kimler örgütlenme hedefinde olacaktır! Kastedilen bu

hedef kitleye geçmeden önce, çağrının ilk elden yöneldiği kesime, bu kesimden nasıl bir beklenti içinde olduğuna bakmak da önemlidir. Bugün -ileri çağrısının- en yakın muhatap kesimi kimdir ve ne yapılmalıdır? Soruları daha da genişletirsek, bu kesimin proletaryanın siyasal iktidar mücadelesine yakınlığı/yakınlığı ne düzeydedir?

Sorulara pratik cevaplar oluşturmak daha yararlı olacaktır. "İleri" çağrılan ve bu tanımına karşılık gelen kesim; semt-işçi faaliyetindeki, demokratik kitle alanı, sendika faaliyeti, kadın alanı faaliyeti vd. alan faaliyetlerindeki örgütlü yapıdır. Yani varsa komitedir, onun bileşenleridir. Örgütlü-partili yürüyüş içindeki bireyler, sınıf mücadelesi karşısında ileri bir mevzide konumlanmayı tercih etmiş demektir. Sınıf mücadelesinin ateşi içinde olanlar, kolektifin potasında eriyip kalıba girenler, ilerleyip gelişmenin imkânlarından faydalanma zemini de sahiptir. Sürekli öğrenebileceği bir deryanın içindedir; tökezlediğinde el uzatacak yoldaşlara ve partiye sahiptir. Aynı zamanda denetim ağı içerisinde kendisini sürekli disipline edebilir ya da dahil olduğu bir sürecin, en genel anlamda devrimci mücadelenin ihtiyaçlarını ve atılması gereken adımın ne olduğunu görebilir.

Bu deryanın içinde olup da sıradan kalabilmek ya da gelişmeleri, beklentileri görmeden "örgütlü" yaşamak da olasıdır! Örgüt yapısı niteliğine bürünmemiş alanlarda da tutarlı bir şekilde faaliyetin içerisinde olanlarımız için, hemen hemen aynı özellikleri belirtebiliriz. Ama bu durumda olanın, nerede ve ne zaman, hangi adımı nasıl atacağını kendi kendine düşüncesinde-eyleminde belirmesi pek mümkün olmayacaktır. Olsa da bu gidiş, kendiliğindenliğin ağır-aksak yürüyüşünün sınırları kadardır. Her türlü darlığı, sınırlamayı aşabilmemiz için, ister faaliyetin örgüt

çatısı altında yürüdüğü alanlarda olsun, ister örgütten azade kalan alanlarda olsun "kampanya" sonucunda adımlarımız hızlanmış ve ilerlemiş olmalıdır. Proleter öncünün saflarına doğru ya da onun saflarında ilerlemek, sınıf mücadelesi karşısındaki konumlanışımızı güçlendirmek demektir. Yoldaşça ama disiplinli bir tarzda, birbirimize omuz vermeliyiz. Hali hazırdaki kolektif yapılarda, bütünlüklü bir gelişimi, bütünlüklü bir ileri adımı esas almalı, bireysel çıkışların darlığına-sonuçsuzluğuna düşmemeye özen göstermeliyiz. Bu sürecin içerisinde veya sonucunda, tutarlı bir şekilde faaliyete katılan yoldaşlar veya alanlar, komiteleştirilmişse kendimizi başarılı olmuş sayabiliriz.

Tutarlı-süreklili bir komite faaliyeti dışında olanın ne devrime ne de partiye verebileceği bir değer yoktur. Komiteleşmenin başarılacağı yerde "dostane" bir dayanışmadan başka bir şey beklenemez. O halde samimi ve tutarlı olan herkes, örgütlenmeyi talep etmelidir ve örgütlenmelidir. Bunda ısrar, iktidar iddiamızın somutlamasında ısrardır. Sonuç olarak, bu noktada ileri olana yönelme meselesi bizi, en başta hali hazırdaki örgüt yapısını ilerletme ve geliştirme göreviyle, örgüt çevresini saflara dahil

etme göreviyle karşı karşıya bırakıyor. Aynı zamanda örgütlenmeyi istemeyi, bunu talep edip ısrarcı olmayı, bunun gereğini de yerine getirmeyi önümüze koyuyor. Tüm bunların mücadelesi içerisinde aynı zamanda ikinci bir hedefimiz daha var. Hedef kitle olarak önümüze koyduğumuz ileri kitleye ulaşmak ve örgütlenme çalışmasını bu kitle içerisinde büyütmenin mücadelesini vermek.

Proletarya Partisi'nin kamuoyuna duyurduğu kongre karar açıklamalarında, hedef kitle ya da kitle çizgisi belirlemesi, kafa karışıklığına mahal vermemektedir. Açıklama şu şekildedir: "İçinde bulunduğumuz dönem, burjuva dünya görüşünün her katmanının etkin olduğu bir dönemdir. Sosyalizmde geriye dönüşlerin perdesini yırtarak açıklığa kavuşması ile birlikte proleter dünya görüşü ciddi bir güvensizlik bunalımına girmiş, geniş kitleler tarafından mesafeli karşılanan bir dünya görüşü olmuştur. Bu anlamda mücadele düzeyinin oldukça durgun olduğu bu dönem uluslararası düzeyde ve ülkemizde henüz atlatılamamıştır. Dönemsel politik patlamalar, kendine bir ideolojik gömlek giyecekse küçük burjuva ideolojilerin gömleğini giymekte ve ona göre şekillenmektedir.

Böylesi durgunluk dönemlerinde proleter devrimcilerin sebatla ve kararlılıkla izleyeceği kitle çizgisi çok önemlidir. Böylesi süreçler tüm yönelim ve politikanın ileri kitleye odaklanarak yapılmasını gerektirir. Zayıf olan gücün örgütlenmesi ve gelişmesinin imkânı bu kitlenin içindedir. İleri kitleler kazanılması en kolay, en politize olmuş, meselelere karşı en duyarlı ve çözümleyici, harekete geçmeye en uygun kitledir. Bu kitleyle ör-

gütlü kesim arasında ince bir çizgi vardır. Örgütlü bileşen ve partimiz bu kitleyi gözeterek yönelim ve politikasını belirlemeli, onların ruhuna hitap eden ve örgütlenmeye ikna eden bir çizgi oturtmalıdır.

Bugün böylesi yığılmış ve geniş bir kitle söz konusudur..." (Partizan Özel Sayı, s. 175) diye devam eden pasajda, bu ileri kitlelerin siyasal özellikleri sıralanıyor. Örgütlü kesimin çevresinde biriken, demokratik kitle örgütlerinde, kadınların özgürlük mücadelesi verdiği alanlarda, kültür sanat çalışmalarında ve kısacası toplumsal-siyasal mücadelelerin, yaşamımızın çevresinde biriken bir ileri kitle mevcuttur. Nihayetinde bu dönem açısından politika ve örgütlenme çalışmamızı taşımak için özel çaba harcamamız gereken kitle, örgütlü kesimlerin hemen etrafında birikenlerdir.

Elbette bu kitlelerin sınıf temelinden ötürü kararsız, tutarsız, yalpalayan ve devrimci mücadelenin ivmesine göre saf tutan bir karaktere sahip olması bugünkü uzaklığının esaslı bir dizi neden, özellik sıralayabiliriz. Mevcut durumda bu kitlenin bir ayağını sisteme, sistemin düşünce ve yaşayış biçimine çok daha güçlü bastığı ortada diyebiliriz. Ancak bu kitle,

sınıfsal konumundan kaynaklı içerisinde bulunduğu toplumsal durum, ekonomik-siyasal gerçeklikle, kendi gerçeğiyle günbegün karşılaşmaktan kaçınmamaktadır ve kaçınmaz da. Özcesi, burjuva etki altında kalıp düzende meyilli olsa bile, onun tek gerçeği tüm halk katmanlarının gerçeği gibi sömürü ve baskıya uğramaktır, işçi sınıfının "kaderini" paylaşmaktır. Böylesi süreçlerde bu kitlenin örgütlü kesime, onun kararlılığına, cüretkârlığına, iradi hareketine baktığı ve durumunu, konumlanışını büyük ölçüde buna göre hızlıca değiştirdiği tarihsel deneyimlerle sabittir. Bizimle bu kitlenin arasındaki fark, örgütle doğru zeminde ya da doğru zamanda buluşulamamış olmasından bile kaynaklanabiliyorsa ki bu hatırı sayılır ölçüdedir; o zaman şöyle bir etrafımıza bakmak, temas etmek ikinci adımımızın başlanması için yeterlidir.

Bunlar beklenen, arzu edilen, hedef olarak koyduğumuz görev ve sorumluluklardır. Ancak henüz bu beklentinin veya arzu edilenin yeterli düzeyde kavratılmadığı, kavranmadığı, dolayısıyla layığıyla yerine getirilemediğini söylemek gerekiyor. En başta, örgütlü kesimin örgütlülüğü ve partiyi geriden kavrayışı içimizde barınmaya, yaygın bir şekilde yaşam alanı bulmaya devam ediyor. Öyle ki komite dışı ya da bu zeminden yoksun bir faaliyet anlayışı esas alındığında; günübirlik hareketin, bireysel düşünme ve eylemin darlığına, yüzeyselliğine kapılma da büyük oranda sürüyor. Yaşamlar da buna uygun şekillenmesini sürdürüyor. Öte yandan komiteleri kavrayışta, kolektif yönetim ve önderlik düzeyini geliştirmede yetkinleşme sağlanmadığında; sistemli, programlı bir çalışma tarzı hayata geçirilmediğinde, bu alan faaliyetlerinin de örgütsüz-komitesiz alanlardan bir ayrımı kalmıyor. Hal böyleyken örgütlü kesimle onun çevresindeki "ileri kitle" arasındaki fark silikleşmekte ve sıradanlaşma kaçınılmaz olarak yaşanmaktadır. Kendisi önde olmayanın başkalarını ileriye çağırabilmesi ne mümkündür ne de inandırıcı ne ikna edici ne de cesaret vericidir.

Kolektif Gelişmenin Anahtarı: Özneleşme ve İlerleme!

Devrim mücadelesi düz bir çizgide ilerlemez. Zikzaklar, ilerlemeler, gerilemeler, yengiler ve yenilgiler mücadelenin doğasına içkindir. Devrimci mücadelenin bir parçası olan her devrimci birey için de durum böyledir. Bu zikzaklı gerçekte esas olan, doğrultunun genel anlamda ileriye doğru olmasıdır. Mücadele etmekte ısrar gösteren birey kolektifin ideolojik, politik desteğiyle gelişir, ilerler. Yine sınıf mücadelesinin içerisinde yer alan birey de mücadeleden kopmadığı sürece kendisini dönüştürür. Ancak öyle süreçler olur ki sıradan bir ilerleme yetmez. Kolektifimizin ilkeleri ve mücadele

çizgisi üzerinden yeniden inşa edildiği bu süreçte profesyonelleşen proleter devrimcilere çok daha yakıcı şekilde ihtiyaç vardır. Bu durum sıradan ilerlemenin yetersiz olduğunu daha hızlı bir ilerlemeye ihtiyaç olduğunu bizlere göstermektedir.

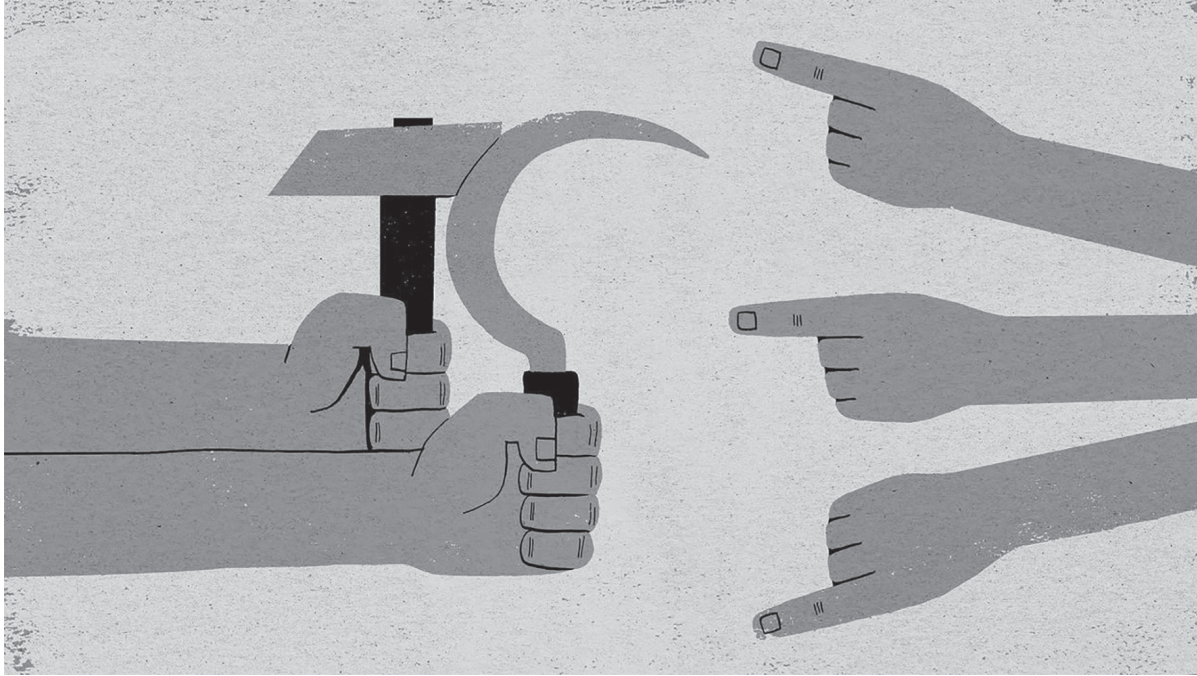
Tüm dünyada kitle hareketlerinin yükseldiği, ekonomik, sosyal ve siyasal çelişkilerin tepkiye dönüştüğü ve ülkemizde de halk gençliğinin örgütlü mücadeleye yüzünü döndüğü bir süreçten geçiyoruz. Çevremizde biriken, örgütlenme

arayışı içerisinde olan gençlerin nicel ve nitel durumu bu durumun somut göstergesidir. Gerek sınıf mücadelesinin genel durumu açısından gerek de örgütümüzün ulaşmaya başladığı kitle açısından gelişmek ama sürece uygun olarak hızlıca gelişmek hepimizin sorumluluğudur. Gelişmek dediğimiz mesele kuşkusuz farklı düzey ve konumlardaki yoldaşlar için farklı anlamlara tekabül etmektedir. Geçtiğimiz dönemde de çokça gündeme getirdiğimiz herkesin kendi bulunduğu noktadan bir adım öne çıkması meselesi de buradan gelmektedir. Halk gençliğinin özellikle ileri kesimlerinden gelen örgütlenme isteğini karşılamamızın, bu isteği maddi bir güce dönüştürerek güçlü örgütler yaratmanın yolu buradan geçmektedir.

Bir adım öne çıkmaktan kastımız salt politik ilerleme değildir. Bir devrimci ya da genç bir komünistin misyonuna uygun olarak bu süreçte ideolojik duruş ve yaşam tarzı olarak da bir adım

öne çıkmalıdır. Bu açıdan bu önderlik misyonunu kuşanacak, halk gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelesini geliştirerek biz genç devrimcilerin bu süreçte ideolojik duruş ve devrimci yaşam tarzını içselleştirme anlamında da daha fazla öne çıkması, adımlarını büyütmesi bir zorunluluktur.

Alanlarımızdaki daha inisiyatifli, daha deneyimli, daha birikimli nitelik kazanmanın mücadele ile üst düzeyde bir ilişkilenişle hayata geçeceği gerçeği bugün açısından deneyimsizliğimizi tersine çevirecektir. Kolektifimizin inşa süreci ve yürüttüğü kampanya-

larda alanlardaki yeni yoldaşların disiplini uyma, çalışmaları hayata geçirme konusundaki iradeleri ile halk gençliğinin sorunları ve gündemlerine sürekli bir yoğunlaşma içerisinde oluşu ileriye dair adımlarımızı hızlandıran gelişmelerdir. Yine süreç içerisinde alanlarımızdaki yoldaşların özneliğinin geliştirilmesi ve bunun yaygınlaştırılması esas yönelimlerimizdendir.

Durmak diye bir şey yoktur; ya gerilersin ya ilerlersin, ilerlemiyorsan geriliyorsun demektir. Bu durumda gerileyen birey hem kendine hem daha ileride örgütlenmeyi bekleyen yoldaşlarına, kolektife ve halka sırtını dönmektedir. Bu kötü tablonun karşımıza çıkmaması için yoldaşımızı ya da örgütlemeye çalıştığımız kişileri ya da kitleleri ilerletmekle kendimizi ilerletmek arasındaki ilişkiyi kavramamız gerekmektedir. Kuşkusuz politik çalışma yadsınamaz bir önem taşımaktadır. Ancak bu kadarı ne bi-

zim ilerlememiz ne de ilerletmemiz için yeterli olmayacaktır. Bizden daha yeni ve daha deneyimsiz olan yoldaşımızı ya örgütsüz halk gençliğini ileriye taşımak için söylediklerimizin, eğitim çalışmalarında anlattıklarımızın bizzat kendi faaliyetlerimizde somutlanması hem kolektifi hem de yoldaşları ilerletmenin vazgeçilemez diğer bir parçasıdır. Örneklendirmek gerekirse görece daha yeni bir yoldaşın uyuyma kalmasını istemeyen, uyuyma kalmanın faaliyete engel olması üzerinden yoldaşını eleştiren bir devrimcinin bu konuda en başta kendine buradan pay biçmesi gerekmektedir. Bir başka örnek olarak yine görece yeni yoldaş-

gençliği ile sistem arasındaki çatlağı örgütlü güce dönüştürmek için eski tarzı aşırı yoğun bir enerji ile mücadeleye sarılmamız hem pratik hem düşünsel yoğunlaşmayı arttırmamız gerekmektedir.

Gerek düşünsel gerek fiziksel olarak fazlaca koşturduğunu, yorgun düştüğünü vs. düşünen yoldaşların "sıradan" bir işçiye, emekçiye bakması yeterli olacaktır. Kitlelerin örgütsüzlüğü, faşizmin azgınca saldırıları ve yarını kazanma mücadelemiz bizim yoğun bir pratik içerisinde olmamızdan kaynaklı bahane üretmekten vazgeçmemizin gerektiğini çok net göstermektedir.

Elbette yeni ya da daha deneyimli, geri ya da ileri her yoldaşın birbirine karşılıklı olarak öğretecek çok şeyi vardır. Ancak ileri olanın, deneyimli olanın öğreticiliği daha çok öne çıkmaktadır ve bu yoldaşlar en çok da pratikleriyle ve yaşam tarzlarıyla yeni yoldaşlara öğretici olabilmektedir. Önderlik etmek aynı zamanda örnek olmak, olumlu anlamda örnek olmak demektir. Önder ve özne olanın belli bir düzeyden geriye düşme, bir adım

ileri çekmekle yükümlü olduğundan geriye düşme lüksü yoktur. En inisiyatifli yoldaşın, politik olarak en ileri olanın aynı zamanda hem fiziksel hem zihinsel tembelliğe düşmekten en fazla kaçınan, en disiplinli yaşayan, en çok okuma araştırma yapan, en önce yazısını yazmış olan, alınan kararları yerine getirmede en iradeci olan yoldaşların geri yoldaşları ilerletme sorumlulukları daha yüksektir.

Asgari bir disiplin içerisinde hareket etmek, planlı programlı bir faaliyet, verilen görevleri yerine getirmek, pratik süreciyle teorik çalışma sürecini aynı anda ileriye taşımak... Bütün bunlar her dönem devrimcilerde bulunması gereken alışkanlık ve özelliklerdir. Böylesi kritik süreçlerde ise olması gereken bu alışkanlıklara daha fazla sahip çıkmak ve bu olumlulukları arttırmaktır. Bizim, halk gençliğinin en ileri kesimleri olduğumuz gerçekliği bu süreçte daha fazla emek ve çaba sarf etmeyi gerekli kılmaktadır. Bu süreç artık eski tarzımızı, sürece müdahale etmemize engel tüm alışkanlıklarımız ve yetmezliklerimizi mahkûm etmemizi gerekli kılmaktadır. Gelişen kitle hareketini, halk

ileri çekmekle yükümlü olduğundan geriye düşme lüksü yoktur. En inisiyatifli yoldaşın, politik olarak en ileri olanın aynı zamanda hem fiziksel hem zihinsel tembelliğe düşmekten en fazla kaçınan, en disiplinli yaşayan, en çok okuma araştırma yapan, en önce yazısını yazmış olan, alınan kararları yerine getirmede en iradeci olan yoldaşların geri yoldaşları ilerletme sorumlulukları daha yüksektir.

Bu gerçekleşmezse faaliyetimiz ve kolektif niteliğimiz zarar görecektir, gelişme dinamiğimiz sönmülenecek ve bu durum bizlerin misyonunu yeterli düzeyden geriye çekecektir. Halk gençliğinin örgütlenmesi, yeni yoldaşların halk gençliğini örgütlerken hızlıca ilerlemesi, daha deneyimli ve birikimli yoldaşların da halk gençliğini örgütlerken ve yeni yoldaşları ilerletirken daha fazla ilerlemesi önümüzdeki sürecin en önemli ihtiyacıdır.

8 Mart'ın Coşkusuyla Mücadeleyi İlmek İlmek Öreceğiz !

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde Yeni Demokrat Kadın (YDK) olarak öfkemizi, isyanımızı ve örgütlenme çağrımızı bir kez daha alanlarda haykırdık. 8 Mart'ın tarihsel sorumluluğuyla yürüttüğümüz mücadelede alanlarda olma kararlılığımızdayız.

Bu seneki 8 Mart'ta da bulunduğumuz her yerde meydanlardaydık. Katledilen, kaybedilen, yedek iş gücü olarak sömürü çarkları arasına sıkıştırılan, ev içi emeği görülmeyen, tüm emekçi kadınların sorumluluğunu omuzlarımızda taşıyarak faaliyetlerimizi ördük.

8 Mart faaliyetimizi, mahallelerde afiş asarak, bildiri ve dergi dağıtarak kadınlarla birebir sohbetlerde kadın mücadelesinin önemine değinerek yürüttük. Bugün, Dersim'de kaybedilen Gülistan Doku, katledilen, Şule Çet, Emine Bulut, Nadira Kadirova ve ismini saymadığımız binlerce kadının isyanını, faaliyet alanlarımızda dile getirerek, emekçi kadınlara kurtuluşun ancak örgütlü mücadele yoluyla gelebileceğini haykırdık.

Üniversitelerde, genç kadınlar özelinde çıkardığımız yayınlarla ve or-

ganizasyonlarla; genç kadınların yaşadığı sorunlar üzerine sohbet ettik. Mücadele araçlarındaki çeşitlilik konusunda ve kadınların örgütlü mücadelesindeki sorumluluklarımız hakkında tartışmaları geliştirdik.

8 Mart'ta yoğunlaştığımız gündemler ekonomik kriz, katledilen ve kaybedilen kadınlar ve çocuk istismarıydı. Bu gündemlerle beraber; mülteci kadınlar, genç kadınlar, erkek egemen yargı, tutsak kadınlar, kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz ve kadınların görünmeyen emeği üzerine ajitasyon propaganda çalışmaları yaptık. Görsel materyaller ve sosyal medya kullanımının yanı sıra, mahallelerde ve merkezi ilçelerde toplu bildiri dağıtımlarıyla ulaşabildiğimiz en geniş emekçi kadın kitlelerine ulaşmayı hedefledik. Faaliyet yürüttüğümüz alanlarda "yaşasın kadın dayanışması" şiarı ile ilke ve anlayışlar çerçevesinde, var olan kadın platformları ile birlikte hareket etmeye, ortaklaşmayı hedefledik.

5 Ocak'tan beri kayıp olan Gülistan Doku'yu birçok bölgedeki pankart çalışmalarıyla gündemleştirerek, Dersim'de arama çalışmalarına katıldık. 8 Mart'ta polis-asker-devlet

şiddetini teşhir ederek Gülistan Doku'nun nerede olduğunu alanlarda sorduk, mücadelemize devam edeceğimizi söyledik. Hâlâ bulunamayan (!) Gülistan Doku'nun kaybolmasındaki şüpheliler Dersim'den taşınırken, arama çalışmaları ciddiyetsizlikle sürdürülüyor.

8 Mart'ta ülkenin birçok bölgesinde şiarlarımızı haykırarak coşkulu yürüyüşlerimizle alanları doldurduk. Platformlarla birlikte örgütlenen yürüyüş ve mitinglerde "Katledilen, kaybedilen kadınlar isyanımızdır, Dersim'de savaşılan kadınlara bin selam", "Kadınlar sokağa hesap sormaya", "Eşit işe eşit ücret", "Jin jiyen azadi" sloganlarıyla, ajitasyonlarla kadınları örgütlenmeye, mücadele etmeye çağırdık.

2019 yılı kadın cinayetlerinin en çok işlendiği yıl oldu. Ekonomik krizin faturası da emekçilere kesilirken, bu krizi en yoğun şekilde hissedenler de kadınlar oldu. Kadınlar bu sene izinsiz fiili eylemlerle sokaklarda olma cüreti göstererek "Vardık, varız, var olacağız!" dedi. Yine bu cüret ve kararlılıkla alanlarda olmaya devam edeceğiz.

Bu yıl da devletin kadınlara yönelik saldırısı daha 8 Mart gelmeden İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun açıklamalarıyla başladı. Soylu'nun "Taksim'de yürüyemezsiniz" açıklamasının ardından Feminist Gece Yürüyüşü için Taksim'de toplanan kadınlara polis saldırdı, onlarca kadın gözaltına alındı.

Burada bir parantez de Feminist Gece Yürüyüşü'nü düzenleyen tertip komitesine açmak istiyoruz. Feminist Gece Yürüyüşünde, Soylu'nun emriyle polis kadınlara saldırırken diğer tarafta eylem komitesi kadınları eylem alanından çekerek Karaköy'e götürmüştür. Faşist devlet gerçekliği karşısında uzlaşmacı tavır izleyen, irade ortaya koyamayan bu anlayışlar kadınlar tarafından mâhkum edilmelidir.

Göğün yarısı olan biz kadınlar, şiddet ve sömürü düzenine karşı alanlardaydık. Ve bu düzene karşı, 8 Mart'ın mirasını kuşanarak, tarihimizden, tecrübelerimizden, deneyimlerimizden öğrenmeye devam edecek, yaşamı ve mücadeleyi ilmek ilmek öreceğiz.

Bir YDK Okuru

Göçmen Sorununu Yaratan Emperyalizmdir!

Emperyalist barbarlığın yarattığı ve ürettiği savaş ve saldırganlık politikaları sonucunda, Avrupa büyük göç kriziyle karşı karşıya.

Bugünün dünyasında milyonlarca insanın, savaştan, zulümden, yoksulluktan kaçarak ülkelerini terk ettiği ve başka ülkelere göç etmekte olduğu bilinmektedir.

Özellikle Suriye işgali ve sonrasında süren "iç savaş", Afganistan, Libya, Irak ve Afrika'nın bazı ülkelerinde yaşanan kaos ve emperyalist saldırganlıktan kaçan insanlar kitlesel şekilde Avrupa yollarındadır.

Savaşların, etnik boğazlaşmaların, yoksulluğun, açlığın, hastalıkların pençesinden kurtulmak için kendilerini Avrupa ülkelerine atmaya çalışan on binlerce göçmen, gerici ve faşist hükümetler ve destekçileri emperyalist haydutlar için istatistiksel bir rakam oluşturmaktan öte bir anlam taşımıyor.

Dünya genelinde, güneyden kuzeye doğru bir göç hareketliliği var. Bunun ana sebebinin de emperyalist-kapitalist ülkelerin dünya kaynaklarını pervasızca sömürmesi, tüketmesi, girdikleri ülkelerde aralarındaki rekabet ve paylaşım kavgası sonucu, çıkarttıkları savaş, kaos ve yoksulluktur.

Son süreçte Avrupa sınırlarına dayanan göçmen ve mülteci sayısı gittikçe artıyor. Avrupa ülkelerine gelmek zorunda kalan göçmenlere ve sığınmacılara karşı, devletler eliyle ırkçı yaklaşımlar artarak sergileniyor.

Özellikle Avusturya, Polonya, Macaristan ve Almanya'da yabancı düşmanlığı üzerinden politika yapan sağcı, ırkçı, faşist partiler yükseliş içinde. Göçmenlere yönelik katliam saldırıları en son Almanya Hanau'da olduğu gibi yaşanmakta, ayrımcılığı derinleştirici ırkçı politikalar ve söylemler bu ülkelerde bulunanlar da hükümetlerce de kolanmaktadır.

Burjuvazi, göçmenlik ve mültecilik sorununu her türden gericiliği geliştirirken, yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı kışkırtmanın bir aracı olarak etkin şekilde kullanıyor.

Avrupa'da burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerde, insan hakkı, özgürlük, adalet ve paylaşımcılık gibi kavramlar artık aşınmaya başlamakta, Avrupalı hükümetler de saldırgan politikalara yönelmekte.

İşçi ve emekçilere yönelik hak gaspları artmakta, politik faaliyet gösteren devrimci ve komünistler tutuklanmakta, baskı yasalarıyla keyfi tutuklamaların yolu açılmakta, sığınmacıların ve göçmenlerin Avrupa'ya gelişlerini önlemek için, Frontex vb. gibi aygıtlarla Avrupa sınırlarının güvenliği için her türlü önlem alınmaktadır.

Türk devletinin Suriye'de askeri işgal hevesiyle istediğini alamamasına yönelik AB'ye tepki olarak Suriyeli sığınmacıları sınıra yönlendirme tehdidi ve pratiği sonrasında, Bulgaristan ve Yunanistan, sınırlarını sıkı sıkıya kapattı.

Cenevre Sözleşmesi ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi, göçmenleri sınırdan uzaklaştırmak için kullanılan geri itme [push-back] yöntemini yasaklıyor olmasına rağmen, Yunanistan bu uluslararası hukuku ihlal ederek mültecilere gaz bombası ve şiddet araçlarıyla saldırdı. Türk devleti ise buna karşı sınıra özel hareket birliklerini yığarak durumu daha fazla gerginleştirip, göç-

menlerin arada sıkışmasına, hedef haline getirilmesine daha uygun zemin oluşturdu. Şubat sonu ve Mart başında Yunanistan-Türkiye sınırında dramatik manzaralar yaşanmaya başladı. Göçmenler dikenli teller, gaz bombası ve cop yemekten başka bir karşılık bulamadılar. Dondurucu soğuk ve hiçbir altyapı olmadan, gıda bulunmayan ortamda çoğunluğu Suriyeli ve Afgan olan göçmenler insanlık dışı bir ortama terkedildiler.

Almanya Başbakanı Angela Merkel'le görüşen Yunan Başbakanı Kyriakis Mitsotakis ve Bulgaristan yetkilileri göçmenlere karşı askeri yığınak yaparak karşılık verdi, AB Komisyon Başkanı Ursula von der Leyen de AB'nin sınır koruma birliklerinden askeri destek gönderdi.

Emperyalist devletlerin kapattığı sınırları zorlayarak daha iyi bir yaşam ve güvende olmak umuduyla göç yollarına düşen yüz binler içinden, binlercesinin denizde boğulması, tırlar içinde havasızlıktan, ölmesi, açık hapisane durumundaki mülteci kamplarında nasıl bir sefalet mahkum bırakıldıkları bilinmektedir.

Emperyalist kapitalist sömürü sisteminde insanın yaşamı ve yaşam hakkı, sermayenin çıkarları için, ih-

tiyaç duyulduğu oranda ve süreçtedir. Dünyamızı cehenneme çeviren zebanilerin başında bulunan AB'li emperyalist devletlerin göç politikaları da tekellerin ve sermayenin artı değer ihtiyacı oranında değişiklik arz etmektedir.

Emperyalist sistem karakteri gereği barbarca savaşlar üretmeye, kapitalist sömürü ve kâr hırsıyla politikalarını hayata geçirmeye devam ettikçe, milyonlarca insanın yıkıma sürüklenmesi, yerini, yurdunu terk etmesi, göçmenlik gibi büyük kitlesel trajediler hep yaşanmaya devam edecektir.

Milliyetçilik, göçmen düşmanlığı ve ırkçılık işçi sınıfının mücadele birliğinin önünde büyük bir tehlike ve aşılması gereken bir engeldir. Sınıf bilinciyle çeşitli uluslardan işçilerin mücadele birliğini güçlendirmek enternasyonalist devrimci bir görev ve sorumluluk olup, yaşamakta olduğumuz bu süreçte; savaşların, katliamların, sürgünlerin, yıkımların, yoksulluğun ve göçlerin sorumlusu emperyalist-kapitalist sisteme karşı, ezilen yığınların direniş ve öfkelerini devrim, sosyalizm için örgütlemek temel görev olmaya devam ediyor.

ABD-Hindistan Yakınlaşmasının Arka Planı

Emperyalistler arası güç mücadelesi dünyanın tüm bölgelerini içine alacak biçimde büyüyor. ABD-Çin arasındaki rekabet kızışıyor. Bu rekabette Asya-Pasifik emperyalist dalaşın merkezlerinden biridir. Buna paralel bölgede önemli gelişmeler oluyor. ABD'nin bölgeye olan ilgisi ve hamleleri artıyor. Geçtiğimiz günlerde ABD Başkanı Trump'un Hindistan ziyareti bunlardan biri oldu. Bölgeyi etkileyecek bir diğer gelişme ABD'nin 18 yıllık işgalinin ardından Taliban ile anlaşması olmuştur. ABD güçlerini Afganistan'daki yıpratıcı savaştan çekerek, Çin ve Rusya'ya karşı yeniden konumlanmaktadır. Emperyalistler pazar alanlarında rekabete bağlı olarak ellerini güçlendirmek için yeni manevralar yapıyorlar.

Trump'un şubat ayı sonunda gerçekleşen Hindistan ziyareti hayli dikkat çekici oldu. ABD başkanının da bu ziyareti çerçevesinde on binlerce kişiye hitap ettiği bir miting yapıldı. ABD ve Hindistan arasında 3 milyar doları bulan silah anlaşması imzalandı. Ekonomik ve siyasi yakınlaşma mesajları verildi. Aynı zamanda ABD Afganistan'da savaştığı Taliban'la uzun süren müzakereler sonunda "barış anlaşması"na vardığını duyurdu. Anlaşmanın içeriğine dair bir netlik olmasa da ABD'nin ve NATO'nun, Taliban'ın verdiği "garantiler" karşılığında asker sayısını azaltacağını, "Taliban'ın anlaşmaya tam uyması karşılığında" askerlerini çekeceği bildirildi.

ABD'nin bu hamlesi birbirinden farklı görünse de ortak bir amacın ürünüdürler. Bu amaç Asya-Pasifik'te ABD'nin nüfuzunu artırma çabasıdır. Hindistan ziyareti ve Taliban'la "anlaşma" Rusya ve Çin rekabetinden ayrı okunamaz. Bilindiği üzere 2008 buhranı emperyalistler arası güç dengesinin bozulma sürecini hızlandırdı. Buna paralel emperyalistler arası ilişkileri derinleştirdi. ABD hegemonyası giderek zayıflıyor. Tersinden Çin ve Rusya güçleniyor. Çin'in hızlı yükselişi ABD'nin 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bugüne var olan üstünlüğünü tehdit ediyor. Çin sosyal emperyalizmi Asya-Pasifik'ten Latin Amerika'ya kadar geniş bir alanda nüfuzunu artırıyor. Meta ve sermaye ihracıyla sızmadığı pazar alanı kalmadı. Asya'yı Avrupa'ya bağlayan ticaret yollarını "Tek Kuşak Tek Yol" projesiyle birbirine bağlıyor. Böylece ekonomik ve siyasi gücünü artırıyor. Çin, ileri teknoloji alanında yapılan yatırımlarla, rakipsiz olan ABD'yi yakalamış kimi sektörlerde geride bırakmıştır. Askeri alandaki kapasitesini arttırarak,

ordusunu modernize etmektedir. Bundandır ki ABD Çin'i hegemonik gücünü tehdit eden en büyük-tehlike-düşman olarak görüyor. Çin'in çok da uzak olmayan bir gelecekte ABD'yi geride bırakacağı, başat güç olacağı ABD medyasında yer almaktadır. Hakim güç olma konumunu korumak isteyen ABD, Çin'in gelişmesini engelleyen, mümkünse geriletken bir politika izliyor. Bu eksende rakibini ekonomik olarak zayıflatmayı amaçlayan ticaret savaşlarını başlattı. Çin'in ileri teknoloji alanındaki şirketlerini doğrudan yaptırımlarla hedef alıyor. Hong Kong ve Uygur sorununda gördüğümüz gibi Çin'in iç çelişkilerini kaşıyor, istikrarsızlıklarla meşgul etmeye çalışıyor. Diğer yandan Çin'i çevreleme politikası izliyor. NATO ile Rusya'ya yaptığını, bugün Asya-Pasifik'te Japonya, Avustralya, Güney Kore gibi "müttefiklerini" kullanarak Çin'e yapıyor. Çin'in yoğun kullandığı enerji ve ticaret yolları üzerinde hakimiyet kurarak

onu kontrol altında tutmaya çabalmaktadır. Tam da bu sebeple Hindistan, ABD'nin engellemek adına yoğun çaba sarf ettiği Çin'in İpekyolu projesine de soğuk yaklaşmaktadır. Çin'in Hint Okyanusu'ndaki etkinliği ve Hindistan'ın hasmı Pakistan'la ilişkilerini yoğunlaştırması, Hindistan'ı rahatsız eden bir diğer konudur. Bu rahatsızlıklar, Çin'i dengelemek için arayışa yöneltmektedir. Hindistan'ın Çin ile olan çelişkisi, ABD'ye Hindistan üzerinde onun bağımlılık zincirini daha da sıkma, yarı-sömürgesi olduğunu hatırlatma açısından fırsat yaratmaktadır. Trump'un ziyareti bu anlamıyla önem arz etmektedir.

ne karşı bir tehdit olarak görmüştür. Başkan Mao liderliğindeki Çin'e karşı büyük bir kin beslemiş, Çin'e karşı RSE (Rus Sosyal Emperyalizmi) ile ittifak kurmuştur. Özellikle 60'lı yıllarda RSE'nin kışkırtmalarıyla birlikte Hindistan sosyalist Çin ile "sınır anlaşmazlıkları" ve "Tibet sorunu" gibi gerekçelerle askeri çatışmalara varan gerilimler yaşamıştır. Çin'in kapitalist yola sapmasıyla birlikte Hindistan'ın Çin ile yaşadığı çelişkiler farklılaşarak sürmüştür. Geri dönüşün ardından Hindistan-Çin arasında yoğun ekonomik-siyasi ilişkiler kurulmuştur. Hatta Hindistan yakın bir dönemde Çin'in liderliğini yaptığı ŞİÖ (Şangay İşbirliği Örgütü) üye olmuştur. Lakin Hindistan her daim Çin'in güçlenmesinden ve bölgede artan etkisinden de rahatsızdır. Çin'in Asya-Pasifik'te baskın güç olma yolunda ilerlemesi Hint hakim sınıflarını tedirgin etmektedir. Zira Çin'in etkinliği Hindistan'ın yayılcı emellerini sekteye uğrat-

maktadır. Tam da bu sebeple Hindistan, ABD'nin engellemek adına yoğun çaba sarf ettiği Çin'in İpekyolu projesine de soğuk yaklaşmaktadır. Çin'in Hint Okyanusu'ndaki etkinliği ve Hindistan'ın hasmı Pakistan'la ilişkilerini yoğunlaştırması, Hindistan'ı rahatsız eden bir diğer konudur. Bu rahatsızlıklar, Çin'i dengelemek için arayışa yöneltmektedir. Hindistan'ın Çin ile olan çelişkisi, ABD'ye Hindistan üzerinde onun bağımlılık zincirini daha da sıkma, yarı-sömürgesi olduğunu hatırlatma açısından fırsat yaratmaktadır. Trump'un ziyareti bu anlamıyla önem arz etmektedir.

Hindistan'ı önemli kılan bir diğer etken ise Rusya ile ilişkilerinin gelişkin olmasıdır. Hint ordusu Rusya'dan satın alınan silahlarla donanmıştır. ABD, Hindistan üzerindeki Rus etkisini de kırmayı hedeflemektedir. Emperyalistler arası denge politikası izleyen Hindistan, Çin'in bölgedeki nüfuzunun artmasına paralel dümeni ABD'ye kırmıştır. İlerleyen süreçte ABD-Hint ilişkilerinin gelişmesi ve

Çin'e karşı işbirliğine evrilmesi kuvvetle ihtimaldir.

Bölgedeki bir diğer gelişme olan Taliban'la anlaşma emperyalist rekabette ABD'nin Çin'e odaklanması açısından bir önem taşımaktadır. 11 Eylül eyleminin hemen ardından başlayan Afgan işgalinde, ABD istediği amaca 2001'den beri erişemedi. Taliban'ı kısa sürede devirse de örgüt yeniden toparlanarak ABD ve kuklası Afgan hükümetine ağır darbeler vurdu, toprakların önemli bir bölümünü ele geçirdi. Geline aşamada savaşın yıpratıcılığı, ABD'nin emperyalist rekabette elini zayıflatır hale dönüştü. ABD, çatışmalı bölgelerde strateji değişikliği yaptı. Kaos değil istikrar yaratarak bölgede gücünü arttırmak istemiştir. Böylece Rusya ve Çin'e karşı müttefik sayısını çoğaltırken askeri gücünü de Asya-Pasifik'e yığmanın olanağını yaratmıştır. Kendisini yıpratıcı savaştan ve istikrarsızlıklardan sıyrılarak Rusya ve Çin'i kendi düşüşü bu bataklığa çekmeye çalışmaktadır. Suriye paylaşım savaşında, Rusya'nın önüne taş koyma ve Hindistan'ı Çin'e karşı kışkırtma bu emelin ürünleridir.

Emperyalistler yer altı ve yer üstü kaynakları açısından geleceğini Avrasya'da görmektedir. 1900'lerin başından beri jeo-stratejistler tarafından savunulan teoridir bu. bugün bölgesel savaşlar Ortadoğu'da yoğunlaşsa da alttan alta yürütülen ve esası teşkil eden mücadele Asya-Pasifik'i içine alan Avrasya içindir. Çin ve Rusya'nın güçlenmesi bu nedenle ABD'yi tedirgin etmektedir. 2000'lerden sonra ABD'nin dış politikasının merkezinde Asya-Pasifik'e nüfuz etme yer almaktadır. Bu eksende izlenen politikalar Çin ve Rusya'nın karşı hamleleriyle istenilen sonucu vermemektedir. Ekonomik, siyasi ve askeri tehditler ne Çin'i ne de Rusya'yı durdurmaya yetti. Son dönemde ABD saldırgan siyaset yerine imajını tazeleyecek, "barışçıl", "diplomatik" strateji ile bölgede nüfuzunu arttırmayı hedeflemektedir. Taliban'la "anlaşma" ve Hindistan ziyareti bu politikanın bir parçasıdır. Bugüne kadar izlenen politikardan yaşanan hezimetin ardından bu "barışçıl", "diplomatik" siyasetinin ne kadar başarılı olacağına dair bir fikir vermektedir. Çin ve Rusya, ABD'nin bu hamlesini karşılıksız bırakmayacaktır. Hegemon güç olma rekabeti Ortadoğu'dan sonra yeni bölgesel savaşların çıkmasının tetikleyicisidir. Bu pazar savaşları emperyalizmin yeniden paylaşım savaşını yakınlaştırmaktadır.

"Paris Komünü Emeğin Özgürlüğüne Kavuşmasının Cüretli Savaşçısıdır"

1 8 Mart 1871'de kurulup 28 Mayıs 1871'de yıkılan ve işçi sınıfının ilk iktidarı olan, Marks tarafından proletarya diktatörlüğünün ilk örneği olarak gösterilen 72 günlük Paris Komünü deneyimini, 14 Mart 1883'te Londra'da yaşamını yitiren Marksizm biliminin kurucusu Karl Marks'ın kaleminden, ölümünün 137. yılında aktarıyoruz.

"Komün, Fransız toplumunun bütün sağlıklı öğelerinin temsili, dolayısıyla da gerçek ulusal hükümet olduğu kadar, aynı zamanda da, emeğin özgürlüğüne kavuşmasının cüretli savaşçısıdır ve sözün tam anlamıyla enternasyonaldir. İki Fransız ilini Almanya'ya ilhak etmiş olan Prusya ordusunun gözünün önünde Komün de bütün dünyanın emekçilerini Fransa'ya ilhak ediyordu.

(...)

Komün, bir Alman işçisini Çalışma Bakanı yaptı. Thiers, burjuvazi ve İkinci İmparatorluk Polonya'yı gürültülü sevgi gösterileriyle aldatıp durmuşlardı. Gerçekten Rusya'nın kirliliğini bir işini görerek Polonya'yı Rusya'ya teslim ediyorlardı. Komün, Polonya'nın kahraman evlatlarına şeref verdi. Yeni bir devrini açmak bilincinde olduğu tarihe en üstün bir biçimde damgasını vurmak için de, Komün bir yanda galip Prusyalıların, öte yanda ise Bonaparteci generallerin komutasındaki Bonaparte ordusunun gözleri önünde, savaşçı başarısının o dev simgesini, Vendôme sütununu yere çaldı. Komünün aldığı en büyük toplumsal karar, kendi öz varlığı ve eylemi olmuştur. Belli konulardaki öteki kararları, yalnız halk için halkın yönetimini gösterir. Fırın işçilerinin gece çalışmasının yasaklanması,

patronların işçilerden çeşitli bahanelerle ceza kesmelerinin yasaklanması bunların başlıcalarındandır.

(...)

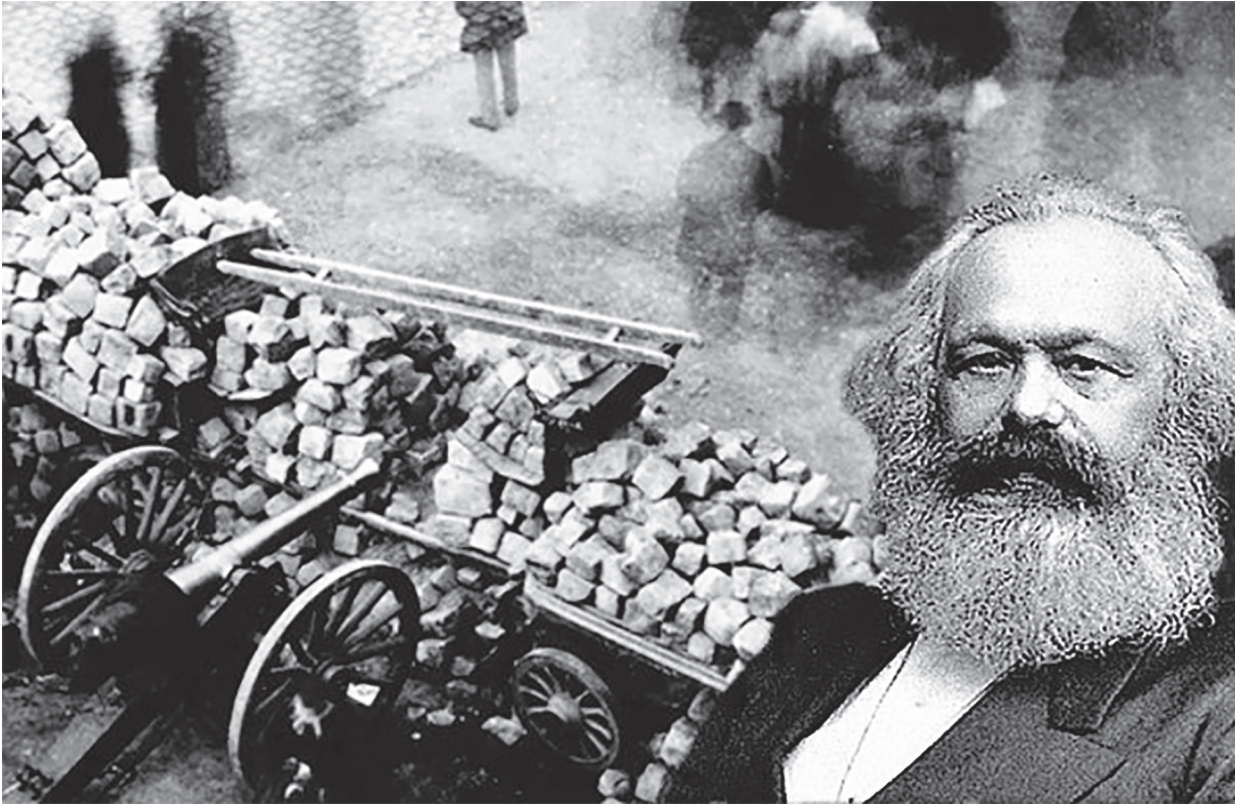
Bir başka tedbir de sahipleri ortadan kaybolan ya da işi tatil etmeyi doğru bulan bütün sermayedarların atölye ve imalathanelerinin zararının giderilmesi kaydıyla ve geçici olarak, işçi derneklerine devri olmuştur. Komün tarafından başta Paris Başpiskoposu olmak üzere 64 rehinenin kurşuna dizilmesi! Burjuvazi ve ordusu 1848 Haziran'ında, savaş yöntemlerinde

pek insancıl bir yola başvurunca, Komün de onların hayatlarını kurtarmak için, Prusyalılar gibi yaparak rehine almak zorunda kaldı. Rehinelere, Versailles'lıların kendi savaş tutsaklarını ne zamandır öldürmekte olmaları dolayısıyla ölümü aslında bin kere hak etmişlerdi. Paris'e girişlerini büyük bir insan kıyımıyla kutlayan Mac-Mahon'un adamlarının o hareketlerinden sonra Komün'ün elindeki rehinelere hayatları nasıl kurtarılabilirdi? Burjuva hükümetlerinin ölçü, sınır tanımayan vahşetine karşı son teminat da - rehin alınma-

lerin yıkılmasının birinci aşamasını görüyor. Paris proletaryasının cesetlerini büyük bir memnurlukla seyrediyor. Onun gözünde, bu yalnız devrimin yok edilmesi değil, aynı zamanda da Fransa'nın bizzat Fransız hükümeti tarafından başı gövdesinden ayrılarak başsız bırakılmasıdır. Başarı kazanmış bütün devlet adamlarına özgü o kavrayış kıtlığı içinde Bismarck bu son derece büyük ve önemli tarih olayının yalnız yüzeyini görüyor. Kazandığı zaferi, yendiği hükümetin yalnız jandarması olarak değil, aynı zamanda kiralık

katili olarak da süsleyen bir galip şimdiye kadar ne zaman görülmüştür? Prusya ile Paris Komünü arasında savaş yoktu. Tersine, Komün barış için hazırlık görüşmeleri yapılmasını kabul etmiş, Prusya da tarafsızlığını ilan etmişti. Demek oluyor ki Prusya bir hasım değildi. Bir kiralık katil gibi davrandı; hem de çok alçak bir kiralık katil gibi... Çünkü hiçbir rizikoya girmemişti; dökeceği kanın bedelini, alacağı 500 milyonu, önceden garantilemişti. İşte böylece, Ulu Tanrı tarafından, sefih ve tanritanılmaz Fransa'ya dindar ve iyi ahlak sahibi

Almanya eliyle günahlarının kefareti ödettirmek üzere buyrulan bu savaşın gerçek özelliği ortaya çıkmış oluyordu! Ve geçmişin hukukçularının anladıkları anlamda bile halkların hukukuna bu benzeri görülmemiş saldırı... Avrupa'nın 'uygar' hükümetlerini, Petersburg kabinesinin basit bir aleti olan Prusya hükümetini öteki hükümetlerin önüne ibret alınacak bir örnek gibi sermeye sevk edecek yerde yalnız, Paris'in çevresindeki çifte kordondan kurtulabilen birkaç kurbanın da Versailles celladına teslim edilmesi gerekip gerekmediğini kendi kendilerine düşünmelerine yol açıyor!"

uzun süreden beri görülmeyen bir âdeti, silahları elinden alınmış tutsakların kurşuna dizilmesini yeniden ortaya çıkarmıştı. İnsanlık ölçülerine sığmayan bu âdete, o zamandan beri, Avrupa'da ve Hindistan'daki halk ayaklanmalarının bastırılmasında aşağı yukarı her zaman uyulmuştur ki bu da "uygarlığın gelişmesinin bir delili"dir! Öte yandan Prusyalılar da Fransa'da, rehine yöntemini, başkalarının hareketlerini başıyla ödeyecek olan suçsuzları tutsak etmek âdetini yeniden getirmişlerdi. Daha önce gördüğümüz gibi, Thiers daha çatışmanın başlangıcından beri tutsak komüncüleri öldürerek

si- yalnız sözde kalan aldatıcı bir garanti mi olacaktı?

(...)

Egemen sınıfın, devrimi yabancı işgalcinin himayesi altında sürdürülen bir iç savaşla boğmak için yaptığı ve 4 Eylül'den başlayarak MacMahon'un adamlarının Saint-Cloud kapısından Paris'e girişine kadar izlediğimiz gizli birleşme en yüksek noktasına Paris kıyımıyla vardı. Bismarck büyük bir hoşnutluk içinde Paris'in harabelerini seyrediyor ve belki de bunda 1849 Prusyası'nın gerici meclisinde henüz basit bir taşralıyken yürekte dilediği bir şeyi, bütün büyük şehir-

Hatalarımıza Karşı Tavizsiz Mücadele Edelim!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

“Birlik meselesiyle ilgili olarak, yaklaşım konusunda birkaç şey söylemek istiyorum. Kanımca, düşman unsuru ya da bozguncu olmadıkları sürece kim olurlarsa olsunlar, bütün yoldaşlara karşı birlik tutumu almamız gerekir. Onlara karşı metafizik değil, diyalektik bir yaklaşım benimsemeliyiz. Diyalektik yaklaşım ne demektir? Diyalektik yaklaşım, her şeyi tahlilci bir biçimde ele almak, bütün insanların hata yapabileceğini kabul etmek ve sırf hata yaptı diye bir insanı toptan inkar etmemek demektir. Lenin bir keresinde, dünyada hata yapmayan tek bir insanın bile olmadığını söylemişti. Herkesin yardıma ihtiyacı vardır.”
(Mao, Seçme Eserler, Cilt 5)

Hatalara karşı tutum üzerine yazılara gazetemizin sayfalarında çokça yer verdik ve vermeye de devam edeceğiz çünkü biz, sınıflı bir toplumun ürünü olan Proletarya Partisi'nin militanlarıyız ve içinden geldiğimiz toplumun burjuva-feodal alışkanlıklarını üzerimizde taşıyoruz. Diğer bir anlatımla doğru ile yanlış arasındaki mücadele yalnız dışımızdaki güçlerle yürümüyor. Bu mücadele Proletarya Partisi içinde ve aynı zamanda tek tek faaliyetçilerin şahsında da yürüyor ve sınıf mücadelesi sürdükçe bu gerçek değişmeyecektir. “İş yapan hata yapar” esprisinin özü de budur.

Mao yoldaştan yaptığımız alıntı da sorunu bilimsel bir bakış açısıyla ele almanın özlü bir ifadesidir. Tabii ki yoldaşların hatalarına karşı metafizik değil, diyalektik bir yaklaşım sergilemek demek, onların değişebileceğini kabul etmektir. Bu demektir ki; sınıf mücadelesinde bazı iflah olmaz unsurlar dışında herkesi hatalarından arındırmak, yeniden

kalıba dökmek, partinin bayrağı altında sınıf savaşımının aktif bir öznesi haline getirmek bilimsel olarak mümkündür. Bilimsel olarak mümkün olan her şey için uğraş vermek, sonuna kadar mücadele etmek de bizim için bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesinde ortaya konulacak yanlış pratik tutum, aktivistlerin hatalarını düzelterek bir rotaya girmelerine hizmet etmez. Bilakis hatalarını daha da sistemleştirmeye ve dolayısıyla örgütlü mücadeleye zarar vererek, onları sınıf mücadelesinin aktif öznesi olmaktan uzak kalmaya kadar götürür.

Diyalektik bakış açısı örgüte olumsuzlukları ile gelen her bireyin değişiminin bir süreç sorunu olduğunu peşinen kabul eder ve yine bu değişimin kendiliğinden değil ancak Marksist-Leninist-Maoist ilkeler üzerinde yürütülecek bir pratik ve yapılacak ideolojik, siyasal bir eği-

time mümkün olabileceğine inanır. Sınıf mücadelesinin pratiğinde, ideolojik, siyasal eğitimden yoksun bir değişim elbette ki düşünülemez.

Proletarya önderliğinde yürütülen sınıf mücadelesine gönüllü olarak katılan her bireyi örgütle bütünleştirmek, kadro ve militanların görevidir. Eğer kadro ve ileri militanların hataları düzeltme konusundaki kayrayışlarında ciddi problemler olursa, yöntem olarak sorunun ele alınmasında da zaafli tutumlar içine girmeleri de kaçınılmaz hale gelir. Ne yazık ki bugün bu zaafli tutumlarla yüz yüzeyiz, ve bu olumsuz tutumlar bugün pratik olarak karşıımıza şu biçimlerde çıkmaktadırlar.

Birincisi; Mao yoldaşın hata yapanlara karşı izlenmesini istediği şu doğru tutumda “gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkarma ve hastayı kurtarmak için hastalığı iyileştirme siyasetini benimsemek ve onların hatalarını düzeltmelerine yardım ederek devrime katılmalarına izin vermektir” ilkesinden önemli oranda uzaklaşmıştır. Her şeyden önce yapılan hataların muhasebesi sürecinde; bireylerin yapılan hatalardaki paylarını görmeleri konusunda ciddi bir sıkıntı yaşanmaktadır. Yaşanan olumsuzluklardan, hatalardan kendi payını arama, bu yönlü

kendine soru sorma yerine, her şeyi kendi dışında arayan, kendini sorgulama ihtiyacı duymayan ama başkalarının hatalarına karşı da düzeltici ve kazanıcı değil, yıkıcı ve yıpratıcı bir tutum içine girmekten geri kalmayan bir yaklaşım söz konusudur. Burada Mao yoldaşın altını çizdiği tedavi yöntemi “hastayı kurtarmak için hastalığı iyileştirme” tedavi yöntemi yoktur. Tam tersine hastaya “ilkeli” yaklaşım adı altında ilkel tedavi yöntemleriyle öldürme gerçeği vardır.

Hatalara karşı ilkeli tutum; doğru ile yanlış arasındaki ayrımı net olarak belirleyerek, yanlışın üzerinde yükseldiği ideolojik siyasal zemini kavraticı bir tarzda ortaya koymakla başlar. Bireyin yanlışına karşı amansızca mücadele ederken, temel amacımız bireyi yanlışlarından arındırmak, en ileri düzeyde örgütle bütünleştirmek olmalıdır. Bu pratik hamlelerde başarı elde etmenin kilit noktası kendi hatalarımıza karşı takındığımız tutumdur. Diğer bir anlatımla; uyarılarımızın, eleştirilerimizin etki gücü, hatalarımıza karşı takındığımız tutumda gizlidir. Kendimize karşı liberal bir tutum içine girerek, söylemle pratiğimiz arasında derin uçurumlar olursa, yapacağımız en doğru ve isabetli uyarıların da hiçbir hükmü olmaz. Çünkü; ortada samimi bir duruşu gölgeleyen

pratik bir tutum söz konusudur.

İkincisi; Diyalektik yaklaşım, yapılan tek tek hatalardan hareketle bireylerin tüm pratiğini mahkum etmez. Tam aksine her hatayı koşullarıyla birlikte ve bireyin bütünlüklü mücadele süreciyle ele alır. İş yapanın hata da yapması mümkün olduğuna göre; köklü bir değiştirme eylemi olan devrim mücadelesinin öznesi olan militanların hata yapmaması adeta bir mucize gibidir. Dolayısıyla tüm sorun hataları asgari düzeye indirme ve hatalara karşı kazanıcı doğru yöntemler kullanma noktasında düğümleniyor. Hataları düzeltme eylemi, eleştiride doğru üslup, eleştirileri gelişigüzel değil, olması gereken yerde gündeme getirmekle mümkün olur.

Eleştiride; direkt muhatabı olan aktivistleri hedefleme yerine, dedi-kodu yöntemleriyle hareket etmek, yapılan hatadan daha büyük bir hatadır. Her şeyden önce bu tür yöntemlerle hatalar düzeltilmez, tam tersine hataları düzeltmenin en büyük silahı olan eleştiri-özeleştirme silahı sıradanlaştırılarak etkisizleştirilir. Militanlar arasında güvensizliğin gelişmesine yol açar. Güvensizliğin olduğu bir ortamda en basit sorunu dahi çözmek, yoğun bir çaba ve

emeği zorunlu kılar. Böylesi durumlarda yapılması gereken en doğru yöntem müdahale ve denetimin sıklaştırılmasıdır. Bir tarafın söylemlerini baz alarak karar verme yerine tarafları dinleyerek, tartışmaları yazılı hale getirerek daha sakin ve soğukkanlı bir tarzda kolektif mekanizmalarla karar verme olması gereken en doğru yaklaşımdır.

Eğer amacımız hataları giderip, doğruları hakim kılmaksa bu bilimsel yöntemi kullanmak zorundayız. İçinden geçtiğimiz sürecin zorluklarına ve bu zorlukların parti bilinci noktasında yarattığı tahribatlara her fırsatta dikkat çekiyorsak; verilen bilgilere bilimsel bir sorgulayıcılık temelinde yaklaşmalıyız. Bu durum karşımızdakine peşinen duyulan bir güvensizlik belirtisi olarak algılanamaz. Burada algılanması gereken, parti bilincinde yaşanan kırılmanın hataları düzeltme yöntemine de yansıtacağı, dolayısıyla sorunlara daha ciddi bir tarzda yaklaşılması gerektiğini gösterir.

Denetim; hataları yerinde tespit etmek-gidermek için ortaya devrimci bir inisiyatif koymak, sürecin yakıcı ihtiyaçlarından biridir. Çünkü; çoğu hatalar tecrübesizlikten, kavrayışsızlıktan dolayı yapılıyor. Kavramada

zenginlik, tecrübeye zenginlik tabii ki sınıf mücadelesi içinde kazanılır. Ama bu kazanımcı süreci içinde her bir militanın yardıma, desteğe ihtiyacı olacağı kesindir. Bu yardım, bu destek doğru ve eğitici yöntemlerle ne kadar hızlı sunulursa, başarısızlıkların başarıya, yetmezliklerin yeterli hale gelmesi de o kadar hızlanır.

Burada en önemli nokta, hataları yapan militanlara hatalarını düzeltme konusunda sunulan çabalara ikna etmektir. Yani düzeltme sürecinde hem yoldaşça yaklaşımı hissettirmek hem de hatalarını düzeltebileceği konusunda ona gereken güveni aşılmasıdır. Bunu yaparken, kesinlikle liberal bir tutum içine girmeden, doğru ile yanlışların arasındaki ayrım noktaları net olarak çizilmelidir. Mao yoldaşın dediği gibi "... parti içindeki ilke tartışmaları, toplumdaki sınıf mücadelesinin parti içindeki yansımasıdır ve bu konuda belirsizliğe göz yumulmamalıdır." Belirsizliğe göz yummak, hatalarla uzlaşmak partinin hem gelişimini hem de işleyişini sekteye uğratar.

Yukarıda da altını kısaca çizdiğimiz gibi hatalara karşı doğru yöntemlerle zamanında ve yerinde yapılan her müdahale değişimi, gelişimi

esas olarak olumlu yönde etkiler. Tersine bir yaklaşım, hatalara müdahale etme yerine, onları tek tek not ederek, yeri gelince kişisel yıpratma aracına dönüştürmek; tek kelimeyle suçtur. Bu tür yaklaşımların merkezinde parti ve yoldaşların hatalarını düzeltme sorumluluğu yoktur. Bunların yerine bencil ben duygusu vardır. Bu durumda ilke ve ilkeli yaklaşım söylemleri sadece bencillik olgusuna ambalaj görevi görür.

Doğru yaklaşım, doğru yöntem her hataya zamanında ve yerinde düzeltme perspektifiyle müdahale etmektir. Hataları düzeltme sorumluluğunu ve görevini unutan her militan parti içinde süren sınıf mücadelesinde üzerine düşen tarihsel görev ve sorumluluğunu yerine getirmemiş demektir. Yine tek tek hatalardan hareketle bir militanın mücadele sürecini tümünden mahkum eden yaklaşım sahipleri de hatalara karşı diyalektik yaklaşımı kavramaktan uzaktırlar. Mao yoldaşın şu söylemi hatalara karşı tutumda bizim rehberimiz olmalıdır: *"... Dolayısıyla, hata yapan bir yoldaşla ilgilenmek için iki elimiz vardır; bunlardan biri onunla mücadele etmek için, diğeri ise onunla birleşmek içindir. Mücadelenin amacı, Marksizmin ilkelerini savunmaktır, yani ilkeli olmaktır; bu birinci eldir. Diğer el ise, onunla birleşmek içindir. Birliğin amacı, onun bir çıkış yolunu bulmasını sağlamak, onunla uzlaşmaktır; bu da esnek olmak demektir. İlkeyle esnekliği birleştirmek Marksist-Leninist bir ilkedir ve zıtların birliğidir."* (Mao, Seçme Eserler, Cilt 5)

İşte tüm sorun bu bakış açısını doğru bir tarzda özümsemekte düğümleniyor. Değiştirmeyi, kazanmayı hedeflemeyen bir fikir çatışması, boşa harcanmış bir zamandan başka bir şey değildir. Hatalara kaynaklık eden ideolojik zeminler üzerinde, kazanıma odaklı bir perspektifle ideolojik bir mücadele yürütmek hem düşüncelerimize derinlik kazandırır hem de hatalara karşı mücadelede kullanacağımız üslup ve yöntemler konusunda daha da yetkinleşmemizi sağlar. Bu konuda her faaliyetçimiz hem kendi pratiğinden hem de diğer faaliyetçilerin pratiğinden öğrenmeli. Ortaya çıkan sonuçların nedenlerini bilimsel bir tarzda sorgulamalıdır.

Sanatçı ve Direniş

Söz konusu sanat olunca, kitleler nezdinde bu konu birçok tartışmanın ürünü halinde vuku bulmaktadır. Zira sanat geçmişten bu yana kitleler üzerinde etkin bir araç olagelmıştır. Egemenler sanatı esasen ticarileştirerek, manipülasyon aracı haline getirirler. Toplumsal gerçekleri yansıtmayan, halkın çelişkilerinden koparılmış bir pazar nesnesi halinde piyasaya sunarlar. Devrimci ve komünistler için sanat ise; devrim mücadelesinde, halktan beslenerek ve halkı besleyen, karşılıklı etkileşimle eğiten, birleştiren, faşizme karşı savaşımanın parçası haline getiren önemli bir yer teşkil etmektedir. Sanatımız, geniş halk kitlelerinde devrimci kültür yaratmanın bir aracıdır. Kültürel, sosyal, toplumsal çelişkilerin ele alınarak işlendiği mevzilerden biridir. Haliyle devrimci sanat üretkenler egemenlerin baskı, yasak ve saldırılarına maruz kalmaktadır.

Tasfiyeciliğin TDH'de karşılık bulması, devrimci-militan çizginin terk edilmesini beraberinde getirmiştir. Reformist, revizyonist hat hakim hale gelerek saflarımızda ve TDH saflarında gerilemeye neden olmuştur. Bu durum sanat alanında da karşılık bularak üretmeyen, kitlelerde karşılıklar yaratamayan, sistemin saldırılarına yanıt olamayan bir biçimi hakim kılarak ilerlemiştir. Kültür- sanat çalışanlarının beslendiği alanlar daraltılarak devrimci mücadelenin gerilemesine paralel olarak içeriksizleşen bir hale gerilemiştir. Bu denli önem arz eden bir alan sistemin saldırıları karşısında değersizleşmeye yüz tutmuştur. Devrimciler-komünistler ise sanat alanının önemini teorik bir düzlem üzerinden kavradıklarını, pratik hatta yetersiz bir ele alışla, doğru bir temele dayanmadığını göstermişlerdir. Toplumun muhalif

dinamiklerinin ciddi oranda gerilemiş olduğu aşikardır. Diğer yandan ise rüzgarın seyrinin bu gerilemeye bağlı olarak devrimciler lehine henüz çevrilemediği de açıktır. Haliyle muhalif, devrimci, demokrat olduğunu öne süren sanat "camiası"ndan dahi yükselen sesler cılız kalmaktadır.

Devletin saldırıları muhalif tüm kesimleri kapsayan bir silsile şeklinde tarihsel bir bağlam da taşımaktadır.

yakın zamandaki örneklerdir.

Grup Yorum'un konser yasakları ile başlayan süreç, çalışmalarını gerçekleştirdiği İdil Kültür Merkezi'nin basılması, grup üyelerinin tutuklanması ve Grup Yorum üyelerinin çeşitli taleplerle başlattıkları açlık greviyle devam etmiştir. Taleplerin karşılanmaması üzerine Helin Bölek ve İbrahim Gökçek açlık grevini ölüm orucuna çevirmişlerdir. Devletin bu sürece yaklaşımı ise hiçbir

içiliğe bayrağı dikenlerce yok sayılmıştır.

Sorunun çarpıcı olduğu ortadadır. Devrimci dinamiklerin geriletildiği mevcut durum önümüze birçok görev de koymaktadır. Diğerlerinin yanı sıra bizim ele aldığımız Grup Yorum nezdinde sanat alanının sürece ilişkisidir. Geniş kitlelerle buluşabilen, harekete geçirip, sevk edebilen bir alandır sanat alanı, düşmanında daha fazla baskı ve kuşatmaya çalışmasıyla karşı karşıyadır. Grup Yorum bu kuşatmayı parçalamak için girişmiş olduğu direniş mevzisinde her ne kadar küçük burjuva kurum, kişi ya da aydınları tarafından yalnız bırakıldıysa o ölçüde devrimcilerin sahiplenilmesi gereken bir direniş çizgisi ortaya koymaktadır. Yüzbinleri bir araya getirerek verdiği konserler devrimci saflara birçok militan, kadro katmıştır. Bugün de direnişle parçalanmaya çalışılan halka devrimci militan bir çizgide gelişmektedir.

Sanat alanında ise; Şilili müzisyen Viktor Jara'nın elleri kesildikten sonra kurşuna dizilmesi, Bertolt Brecht'in sürgün edilmesi, eserleri nedeniyle 11 ayrı davadan yargılanan ve 12 yılın üzerinde hapis yatan Nazım Hikmet... Yalnızca birkaç örnek olarak hemen aklımıza gelen tarihsel örneklerdir. Yaşadığımız ülkede güncelliğini koruyan başlıca olgulardan biri olarak da karşımızda duran sanat üzerindeki baskıların gün geçtikçe katmerleştiği gerçeğidir. Kürtçe şarkılar okuduğu için gözaltına alınan, tutuklanan müzisyenlerden, Yılmaz Çelik'in konser sonrası tutuklanmasına ve hala tutuklu bulunan Grup Yorum üyelerinden, ölüm orucu direnişleriyle Grup Yorum üzerindeki saldırıları göğüslemeye çalışan Helin Bölek ve İbrahim Gökçek muhalif, devrimci sanata dair saldırılara

hukuki karşılığı bulunmayan, ki bulunsun da meşru hiçbir yan barındırmayan saldırılarla gerçekleşmiştir. Helin Bölek ve İbrahim Gökçek kaldıkları direniş evi basılarak zorla hastaneye götürüldüler ve zorla müdahale tehdidi ile karşı karşıya bırakıldılar. Kaldırıldıkları hastanede ve hastane önünde gerçekleştirilen sahiplenme pratiği ile bu saldırı geri püskürtülerek Helin Bölek ve İbrahim Gökçek'in kaldıkları eve geri dönmeleri sağlanmıştır. Açlık grevi ve ölüm orucu sürecinin muhalif ya da devrimci kamuoyu tarafından görmezden gelinen bir yanının olduğu bilinmektedir. Bu durumun çeşitli nedenleri olmakla birlikte en çarpıcı gerçek eylemlerin üzerinden yükseldiği çizgidir. Tam da bu durum kabullenilememiş, devrimci militan bir hatta yükselen eylemler sistem

Devrimci-komünistlerin kendilerine biçtikleri misyon gereği sistem karşıtı gelişen eylemselliklere güç katma görevi önlerinde durmaktadır. Haliyle Grup Yorum ile dayanışmak, Grup Yorum'u sahiplenmek bir görev niteliği barındırmaktadır.

Dünya ve ülke gündemini meşgul eden birçok sorun olduğu açıktır. Bu sorunlar nasıl ki devrimcilik iddiamızı askıya almamıza sebep olamıyor, aksine bu iddiayı güçlendiriyorsa, Grup Yorum üyelerinin başlattığı direniş de bu iddiayı güçlendirecek bir yer teşkil etmektedir. Devrimciler, komünistler direnişin olduğu her yerde olmalı, baskı, yasak ve engellemelere karşı tüm karşı çıkışları desteklemeli, devlete karşı çevrilen her silahı sahiplenmelidirler.

Bu açıklamanın başlangıcı 23. sayfadadır emperyalist sermayenin çoklu krizi ve halkların değişik biçim ve araçlarla sürdürdüğü, süreklilik arz eden direniş ve isyanlarla karakterizedir. Bu çürümüş, köhne düzen yaşanan isyan dalgasıyla yıkılmasa bile isyanın öznesi olan halk sınıf ve tabakaları daha ileri bir bilinç edinmiş, kendi Kawa'larını yaratmış ve en ileri en gelişmiş örgüt biçimini yani kendi politik örgütlenmesini, işçi sınıfı partilerini kurmuş, kurulu olanı geliştirmiş olarak bu süreci devam ettirecek, politik iktidar için mücadeleyi körükleyecektir.

Bütün dünya da yönetenler eskisi gibi yönetmiyor ve yönetilenler eskisi gibi yönetilmek istemiyor artık. İran'da faşist mollaların devletine karşı iş-aş ve demokratikleşme için; Lübnan'da gelir adaletsizliği ve vergiler için; Haiti, Ekvator ve Endonezya'da geçim ve gelecek için sokakları terk etmeyen kitlelerin eylemleri eskisi gibi yönetilmek istemediklerinin ifadesidir. Macaristan'da kölelik yasasına karşı ayakta olan işçilerin, Buteflika ve El Beşir'i deviren halkın anlattığı da eskisi gibi yönetilmek istememelerine dairdir. Şili'de enerji şirketini ateşe verip, bankaları hedefleyerek "neoliberalizmi doğduğu topraklarda bitireceğiz" sloganıyla yürüyenlerde en dolaysız biçimde aynı mesajı veriyor. Şili ordusu ve polisiyle çatışan tecavüzcü sensin, diyerek devleti işaretleyen, Dansı isyanda araçsallaştıran Şilili kadınlar "Las Tesis"i de aynı mesaj yüklüdür.

Devrimci durum dünya çapında olduğu gibi Türkiye'de de yükselme eğilimi içerisinde. Bu ne T. Kürdistanı'nda kentlerin, ilçe ve köylerin yerle bir edilmesiyle, ne ölümlerimizin

sokaklarda ya da buzdolaplarında kalmasıyla, ne bodrumlarda kuşatma altında tutulmamız ve yakılmamızla; binlerce zindanlara atılması, 3. Havalimanı direnişinde olduğu gibi askerli-polisli baskı ve gözaltılarla yok edilmemiş, durdurulamamıştır. Mehmet Tunç hevalin umut ve beklentisini; Komutan Çiyager'in inisiyatifini; Gül'ün, Hasret'in, Yetiş, Mustafa ve diğer tüm ölümsüzlerimizin cüret ve cesareti istenilen düzeyde henüz gerçekleştirememiş olsak da çeşitli milliyet ve inançlardan emekçi Türkiye halkının kurtuluş davasını büyütme, savaşını yükseltmeye devam

ediyoruz. Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist devleti asker ve polislerinin yanına on binlerce bekçiyi de koyarak, envanterine sürekli yeni ve gelişmiş silahlar

la gidilemeyeceği açığa çıkınca faşist CHP, Davutoğlu ve Babacanlar parlattılmaktadır.

Newroz dağlarda yanan ateşlerle yeni günü muştulayandı, ama Newroz esasında bir kopuştu. T. Kürdistanı'nı ilhak edip özgürce Ayrılma Hakkını gasp etmiş sınıf ve devletle, Irak ve Suriye Kürdistanı'nda işgaller gerçekleştiren, Kürt ulusunun kazanımlarına tahammül göstermeyen sınıf ve devlet aynıdır. Libya'dan, Irak Kürdistanı ve Suriye Kürdistanı'ndan gelen tabutlar Türk ulusundan emekçi halkımızın düştüğü sefalet ve yaşadığı baskının belgesidir. Bir ulusu ezen ulus özgür olamaz! Bütün ulus, inanç ve cinsiyetten emekçi Türkiye halkımız iyi bilsin ki Faşist Türk hakim sınıfları ve onların faşist parti ve devletleri varlığını sürdürdükçe yokluk, yoksulluk, işsizlik ve geleceksizlik yakamızdan düşmeyecektir. Her mahalle ve meydan da Newroz ateşlerini yakalım, zulme rüzgarla savurmak için Partimiz saflarında örgütlenip mücadeleye atılalım.

Bijî Newroz!

Newroz Piroz Be!

Kahrolsun Patron Ağa Devleti!

Yaşasın Kürt Ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı!

Yaşasın Yeni Demokratik Halk Devrimi!

MART 2020

TKP/ML MK-SB"

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Veysel Yıldız: Bir bankada çalışan Yıldız 28 Mart 1982 tarihinde Malatya'da gözaltına alınır ve yoğun işkencelere rağmen ser verip sır veremeyerek 31 Mart 1982'de katledilir.

Cemal Ferhat: Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Peyik (Çağlarca) köyü doğumludur. Nisan 1980'de Hozat'ta Halkın Kurtuluşutaraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü.

Mehmet Beyhan: 1977'den itibaren Urfa'nın Siverek ilçesinde faaliyet yürütmeye başladı. 12 Eylül sonrası kararlılığından taviz vermeyenlerdendi. DDKD'liler tarafından daha önceden yaralanmış olan bedeni gözaltında gördüğü ağır işkenceleri kaldıramadı. Nisan 1981'de Siverek'te polis karakolunda katledildi.

Şerif Ahmet Aslan: Nisan

1984'te İzmir Buca Hapishanesi'nde yakalandığı bir hastalık sonucu şehit düştü.

Cihan Çetinkaya: Zeytinburnu'nda lümpen arkadaş çevresinden çıkıp Partizanlarla yeni tanışmıştı. Geleceği umut yüklüydü. 1997'nin Nisan ayında eskiden içinde olduğu arkadaş çevresinde çıkan bir kavgada yaşamını yitirdi.

Davut Kirman: 1950 Artvin Şavşat doğumludur, Gürcü milliyetindedir. Proletarya Partisi'ne her türlü olanağını sunarak destek olmuştur. Kanseri hastasıyken düşmana esir düşmesine rağmen teslim olmamış direnmiştir.

Son günlerini Ulucanlar Hapisha-

nesi'nde geçiren Partizanların Davut amcası, tahliye olduktan kısa bir süre sonra 1998 yılının Nisan ayında yaşamını yitirmiştir.

Emin Uğurlu: TKP/ML saflarında mücadele yürütürken 27 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu hayatını kaybetti.

30 Mart 1972'de Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Kızıldere köyünde kuşatılan THKP-C önderi Mahir Çayan ve Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Ahmet Atasoy, Ertan Saruhan, Sabahattin Kurt ve Nihat Yılmaz savaşarak şehit düştüler.

"SEN CÜRETSİN, CESARETSİN, BÜYÜK YANGINLAR VE İSYANSIN; HOŞ GELDİN! NEWROZ PİROZ BÊ!"

HABER MERKEZİ- Elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamaya göre; Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komite-Siyasi Büro (TKP/ML MK-SB) bir açıklama yayımlayarak Newrozu selamladı. TKP/ML MK-SB'nin açıklaması şu şekilde;

"Dünya pandemik bir olay karşısında tam bir acizyet içerisindeyken karşılıyoruz Newrozu. Geriye dönüp baktığımızda bugünkü acizyetin son çeyrek yüzyılın tamamına yayılmış olduğu ve dolayısıyla Newrozların hep bir vaveyla, hep çığlık çığlık geldiği hakikatıyla karşılaşırız. Bu durum neoliberalizmle krizini aşamayan yeni

ve bir üst aşamaya geçemeyen ve geçemeyecek olan hakim toplumsal sistemin doğurduğu kaçınılmaz sonuçlardır.

Kapitalist emperyalizm bütün eskimiş ve çürümüşlüğüyle yoksulluk ve serveti, sefalet ve sefahati uçlarda biriktirerek varlığını sürdüren bir toplumsal sistemdir. Tepeden tırnağa kan lekeleriyle doğan bu sistem, dünya halkları eliyle tarihin çöplüğüne henüz atılmadığı için ezilenleri ve doğayı daha büyük ölçekte sömürerek, talan edip yıkıma uğratarak ayakta durmaya devam ediyor. Yıkılmaya yazgılı bu sermaye düzeni dışlerine

kadar silahlanarak ordulara, polislere, hapishanelere ve propaganda araçlarına daha çok tutunarak can çekişen ömrünü uzatma çabasıdadır. Bu durum emperyalistler ve onun dayanakları olan komprador-bürokrat kapitalist ve feodalleri modern köle sahipleri, egemenlik araçlarını köleci devletler, başta işçi sınıfı olmak üzere milyarlarca emekçiyi modern köleler haline getirmiştir.

Kapitalist emperyalizm zincirinin halkaları birer Asur devleti, Trumplar, Erdoğanlar, Kılıçdaroğlu ve Bahçeliler, Merkel ve Şi Cinpingler sömürücü sınıfların kişileştigi Dehaklardır. Bu sö-

mürücü zorba sistemin ömrü uzasın diye gerçekleştirdiği topyekün saldırılarla ortaya çıkardığı yoksulluğa, güvencesizlik ve işsizliğe, doğanın, insanın ve diğer canlıların yağma ve tahribatına karşı bir başkaldırı, itiraz ruhu biçimleniyor. Bugün rastladığımız dünyanın birçok kentindeki devleşen öfkeler, isyan patlamaları işin nereye varacağına dair sinyalleridir. Yani işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi kadınlar, ezilen inanç toplulukları bu işin daha "le le" si var, demek istiyor.

İnsan zamanlı kısa tarihin bu uğrağı **Bu açıklamanın devamı 23. sayfadadır**

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst **İletişim:** 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20